

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 862

PROFESSOR SHIRLEY.

20 cent

Op een donkere plek werd de bewusteloos geworden Tilly de kade opgedragen.

NIEUWE SERIE

PROFESSOR SHIRLEY

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN AARDIG HANDELTJE.

Tusschen de Brooklynbrug en de Manhattanbrug, ongeveer in het juiste midden, loopt de Catherine Street op de geweldige kade uit, tegenover Pier no.27. Het is een van de breedste straten van die zeer drukke, levendige buurt, vol gepropt met torenhooge huizen, kantoorgebouwen, reusachtige bioscopen, en theaters als paleizen.

Een van de eerste dwarsstraten van de rivier af gerekend, heet Water Street, en op den hoek van de twee genoemde straten bevindt zich een hotel, en men zegt dat in de bar van dat hotel heel andere dingen gedronken worden, dan de naam van de straat zou aanduiden.

Het hotel staat overigens niet in een heel goeden reuk. Het is voorts niet te vergelijken met een van die monsterachtig groote Karavan-serails van den modernen tijd met tweeduizend bedden en even zooveel badkuipen. Het is een vrij laag huis, van slechts vijf verdiepingen, dat wil zeggen — een krotje, wanneer men het vergeleek met de geweldige gebouwen die het omringden.

Er waren dan ook niet meer dan zestig loo-geerkamers, en de eigenaar, mijnheer Kid Flower, scheen er zich volstrekt niet veel van aan te trekken, of die kamers bezet waren of niet. In hoofdzaak scheen zijn verdienste te schuilen ergens in de verdieping gelijkvloers, die hij maar hoogstzelden verliet.

Het werk in hogere sfeeren liet hij geheel over aan de vertrouwde handen van een soort van adjudant, die den naam Jeff Scuttle droeg.

Die benedenste verdieping strekte zich ook uit onder het aangrenzende huis, en dat was wel noodig, want de heer Flower, blijkbaar een ondernemend man, had daar niet alleen een danszaal, maar ook een „intiem bioscoopje”, een kunstbaan, een bar, en verder nog enkele zalen, waarvan het doel niet zeer duidelijk was — tenminste niet voor 1 uur in den nacht. Want dan werd hun bedoeling zeer klaar en helder aan iedereen, die er werd toegelaten.

Het waren eenvoudig speelzalen.

Hoe de heer Kid Flower dit alles in overeenstemming bracht met de wetten des lands en

de gemeentelijke verordeningen was natuurlijk zijn zaak.

Een paar malen had de politie een inval gedaan, zonder het geringste resultaat. Er was geen enkele speelkaart gevonden, geen dobbelsteen, geen roulettekogeltje. Geen druppel alcohol.

En omgeven door een soort van aureool van heiligheid schreed mijnheer Flower verder door het leven, waarschijnlijk heel opgeruimd, maar dat verried zich dan niet in zijn uiterlijk, want de bloemrijke naam van den hotel-eigenaar was in volkomen tegenspraak met zijn duister, bleek gezicht, dat de breede kaken had van den Aziaat en het lage voorhoofd van den Boschjesman.

In waarheid heette hij dan ook volstrekt niet Flower, want hij was een Rus, en pas later zouden de vermoeide krantenlezers, beu van de onafgebroken reeks misdaden in de groote stad, dit vernemen.

Op den avond waar dit verhaal een aanvang neemt was het, als gewoonlijk, nogal druk in de bar van het hotel.

Dat vertrek was maar niet zoo gemakkelijk te bereiken — en misschien verklaarde dit wel het mislukken van de pogingen der politie om er iets te vinden, dat er eigenlijk niet gevonden mocht worden.

De weg er heen was als het ware geplaveid met dorpelwachters, goed betaald en goed afgericht, met een stalen geheugen voor gezichten, en een behoorlijke dosis wantrouwen, met scherpe oogen — en een browning in iedere broekzak.

Men kwam dus eerst door de vestibule, volgens aan een breede gang, moest een trap beklimmen, weer een gang volgen, en pas achter een soort van voorvertrek trof men de bewuste bar aan, die groot genoeg was, om met gemak een half regiment ruimte te verschaffen.

Het was omstreeks tien uur in den avond toen er een man die helder verlichte vestibule binnen trad, die er blijkbaar vreemd was.

Want toen hij met een knipoogje den portier was gepasseerd, drukte deze heel kalm op den knop van een elektrische bel, vlak bij de draaideur aangebracht, en bewerkte aldus dat cerberus No. 1 op viltten zolen kwam aansluipen, den nieuweling eens nauwkeurig opnam, en toen onzeker scheen te zijn van zijn zaak.

De bezoeker was groot, breed van schouders, en dun van middel, en zeer goed gekleed — misschien zelfs nog wat al te goed.

Hij was in avondtoilet, en droeg een nieuwerwetsche cape van fijn zwart laken, gevoerd met witte damastzijde. Zijn lakschoenen blonken, en dat deden ook de diamanten in de ringen van zijn vingers.

En toen de cerberus de diamanten gezien had glimlachte hij eens. Het zou wel in orde zijn ! Dat slag kwam hier meer !

Maar omdat hij toch liever volkomen zekerheid wilde hebben, volgde hij den bezoeker op den voet, totdat hij cerberus no. 2 ontmoette, met wien hij snel een paar woorden wisselde.

Dat verhoogde blijkbaar de onzekerheid maar de bezoeker zelf maakte er een einde aan, door stil te staan, een monocle in zijn rechteroogholte te klemmen, de twee deurwachters beurt om beurt aan te zien, en daarop schouderophalend te zeggen :

— Ik schijn veranderd te zijn ! Of jullie zijn nieuwelingen ! Het kan mij ook niet schelen. Ik trek mij van jullie gesmoes niets aan. Vertel me maar liever of Jake Marsh binnen is. Ik moet hem onmiddellijk spreken !

Er kwam onmiddellijk iets van eerbied over de gezichten van de beide ordebewaarders.

De eerste zei :

— Marsh is er — maar hij heeft „Black Tilly” bij zich !

De wenkbrouwen van den bezoeker gingen een heel eind de hoogte in, en hij zei verwonderd :

— Een nieuwe ? Ken ik niet ! Nooit van Black Tilly gehoord ! Kerel, kijk mij niet aan, alsof je gek was, want ik zeg je, dat ik vijf jaren onder water ben geweest, en hier weer heelemaal vreemd ! Is Tilly zijn vriendin ?

— Zoo zou je het kunnen noemen — maar ze is niet heel vriendelijk voor hem ! zeide een van de bewakers grijnslachend. Pas twee weken geleden hebben ze een kogel uit hem gehaald, die een uur te voren nog in haar revolver had gezeten ! -Maar begrijp me goed — het is louter liefde ! Hij heeft het alleen maar niet kunnen voorzien ! Hij dacht een zacht duifje in het nestje te krijgen, dat zou gehoorzamen op zijn minste wenken, dat voor hem zou bukken, en de duif bleek zich tot een duivelin te ontwikkelen !

De bezoeker schaterlachte, en zei toen :

— En wil dat nu zeggen, dat ik hem niet in zijn beste humeur aantref ?

— Conclusies trek ik niet ! zeide een van de portiers kortaf. Je doet beter, nooit conclusies te trekken, waar het Marsh geldt ! U zult het zelf wel zien !

— O, zijn humeur zal gauw beter worden ! Ik kom zaken met hem doen ! Zit het er aan

op het oogenblik ? Heeft hij pitten ?

De portiers raadpleegden elkander met den blik, en toen maakten zij tegelijkertijd het gebaar, dat over de geheele wereld twijfel en onzekerheid uitdrukt — zij krabden zich achter het oor. De eerste sprak :

— Hij heeft altijd geld genoeg — maar zij kan heel wat aan ! Maar ik zeg niets, versta me wel ! De hemel beware me, dat ik iets zou zeggen ! Ga maar binnen, en maak de zaak in orde !

En de bezoeker ging verder. Of hij hier vroeger geweest was of niet, hij kende den weg uitstekend, want hij vergiste zich geen enkele maal, en vertoonde een paar minuten later zijn buitengewoon bleek, scherp gesneden gezicht, voor de deur van de bar, nadat hij nog tijd had verloren door een gesprek met een lastigen deurwaker, die hem zeide, dat men in dat vertrek na tien uur in den avond geen vreemdelingen meer toeliet, tenzij voorzien van deugdelijke introducties.

Tenslotte zeide de bezoeker ongeduldig :

— Je houdt me noodeloos op, kerel ! Als je me kende zou je dat niet doen. Ik ben Jerry Spyke, versta je me ? Jerry Spyke uit Chicago. De kleinste jongen kent me daar. En of de klabaks me kennen — dat verzeker ik je ! Jij schijnt ook zoo'n nieuweling te zijn, die hier nog niet lang is aangesteld !

— Ik ben hier vier jaren ! zeide de man trotsch.

— Dat is niet genoeg ? het hadden er vijf moeten zijn ! En nu geen gezeur — laat me erdoor, of het kon je opbreken !

Die toon en de geheele houding van den ander maakten indruk, en de man trad zwijgend op zij.

Jerry Spyke kon eindelijk de bar binnen treden. Het was er vol en het was er druk.

Er zaten een honderdtal mannen en vrouwen — allen zeer goed gekleed, en als men niet zeer goed toekeek, dan zou men wanen, ergens in een deftig salon te zijn binnen getreden.

De kleederen waren duur, en van uitstekende snit — maar uit vele mouwen staken roode, grove knuisten, en boven vele dure, zijden overhemden zag men ongunstige tronies, de platgeslagen neuzen van beroepsboksers, de roode neuzen en kleine oogjes van gewoontedrinkers. En de dames waren wel wat al te zeer opgemaakt, wat al te zeer gedecolleteerd, en wat al te luidruchtig, om voor werkelijke dames te kunnen doorgaan.

Dat gezelschap zat rondom afzonderlijke tafels, die plaats boden aan vier tot tien personen.

In het midden was een zeer breed pad overgehouden, bestemd voor de dansgirls, die nu en dan in een slinger door de zaal zwierven, en dan plotseling op een vrij geheimzinnige wijze weer verdwenen.

Men dronk er heel rustig zijn bourgogne en zijn champagne, alsof er geen drankwetten bestonden.

Bij het reusachtig buffet, waarachter drie mixers en een buffetjuffrouw stonden, had Kid Flower zich opgesteld, breed, duister, wijdbeensch, met een pikzwarte, lange sigaar tusschen de dikke lippen, met zijn oogen overal, en aan wie niets ontging van wat er gebeurde.

Hij stond dicht bij de uitmonding van een soort van luidspreker, die, indien er gevaar mocht dreigen, van welken aard dan ook, boven het stemmenrumoer een waarschuwing zou uitschreeuwen, en dan behoefde hij slechts op een kunstig verborgen knopje te drukken om dat heele buffet, met barkeepers en al door den zijwand te doen verdwijnen !

Ja, hij was prachtig ingericht, mijnheer Kid Flower ! Men zou hem niet zoo gemakkelijk vangen. Dan moest men al bijzonder vroeg opstaan !

Hij had natuurlijk den nieuwen bezoeker gezien, zoodra die binnen trad, en heel even fronsden zich zijn wenkbrauwen, maar zijn gelaat verhelderde weer, toen hij den ander zag toelopen op Jake Marsh, die niet ver daarvan daan zat, aan een der kleinste tafeltjes, in gezelschap van een buitengewoon donkere vrouw met een Spaansch type, een heer, en nog een dame. De heer had een blauwbleek gezicht met waterige, maar zeer onrustbarende oogen, die valsch konden loeren, en buitengewoon veel goud in den mond. Het scheen dat natuur hem geen enkele gezonde tand had overgelaten. De vrouw die hij bij zich had was vrij corpulent, met dikke, sterk geblankette worstarmen, en met paarlen behangen, alsof het een wedstrijd gold — een strijd in het tentoonstellen van kostbare sieraden.

De vriendin van Marsh echter was lang, slank, bijna mager, en niet eens heel mooi, op haar oogen na, maar die waren dan ook prachtig, gitzwart, groot, diep glanzend en heerschzuchtig.

Jerry Spyke liep regelrecht op het tafeltje

toe, knikte eens in het rond, trok een stoel van een aangrenzend tafeltje naar zich toe, nam uiterst kalm plaats naast den verbluften Marsh, en begon :

— Marsh, ik heb een zaak voor je ! Je kent me niet van aanzien, maar zeker wel van naam. Even voorstellen ? Jerry Spyke uit Chicago ! Aldaar wel bekend ! Pas uit de „Nor” ontslagen. Vijf Jantjes opgeknapt. De gaaies heeft me geen goed gedaan. Ik loop nu twee weken in New York rond, en ik wil me weer boven Jan werken. Ik heb een pracht zaak voor je.

De zwarte oogen van Tilly waren verdacht begonnen te fonkelen, en zij barstte nu uit :

— Jij hebt in de gevangenis zeker ook verleerd, met dames om te gaan ! Kun je mij niet behoorlijk groeten ?

— Wel — ik heb gebogen ! antwoordde Spyke verbluft door dien plotselingen uitval.

— Ja, zooals je buigt voor een lantaarnpaal !

— De rest later ! zeide Marsh nuchter. Houd je er buiten, Tilly ! Het loopt nog eens verkeerd af met jou ! Deze heer heeft zaken met me te doen, en dat doen we beter afzonderlijk ! Willen we er even een pakken bij het buffet ?

— Best ! antwoordde Spyke onmiddellijk en hij stond op. Hij maakte een zeer diepe buiging voor de donkere vrouw, en zeide met overdreven hoffelijkheid :

— Ik heb de eer, mijn nederige hulde neer te leggen aan de kleine voetjes van Uwe Koninklijke Hoogheid ! Ik ben Uw slaaf, en verblijf, hoogachtend Jerry Spyke, uit Chicago, met vijf jaartjes op zijn rug !

De man met het pafferige gezicht en de waterige oogjes deed een schel, mekkerend lachje hooren, dat hem een woedenden blik van de donkere vrouw bezorgde, en zijn korpulente vriendin schokkerde als een vanillepudding, en lachte met een gurgelend geluid, als een regenton die overloopt.

Marsh was ook al opgestaan, knikte Till even toe en voerde toen zijn nieuwen zakenvriend naar een stil hoekje, vlak bij het buffet met de wetenschap, dat de zwarte oogen van zijn vriendin hem steeds waren gevolgd, en in zijn rug brandden.

Zoodra zij ongestoord met elkander konden praten, begon Marsh, tusschen de tanden sprekend :

— Je moet het maar treffen ! O, die wijven ! Ik ben met mijn neus in de boter gevallen ! De duivel hale het jaloersche caronje ! En steek nu van wal. Wat is het ?

— Ik heb een partijtje — echte waar ? prima fabrikaat, Marsh ! Op mijn woord, geen namaak ! Ik heb een monstertje in mijn achterzak.

— Hoeveel ?

— Voor tachtig duizend !

Marsh maakte een gebaar van verrassing en bijna van schrik, en herhaalde :

— Tachtig duizend ? In een partij ? Dat is deksels veel ! Waar heb je het ?

— In een pakhuis ! Ligging voorloopig geheim, als je het goed vindt !

— Marsh nam den ander een oogenblik zwijgend en met half dichtgeknepen oogen aandachtig op, en zei toen langzaam :

— Jij komt uit Chicago, Spyke, en misschien ken je me niet heel goed, ofschoon ik wel denk dat ze daar over me gesproken hebben. Maar laat ik je zeggen, dat ik mij geen pen op den neus laat zetten ! Ik weet waar Abraham de mosterd haalt ! Je kunt mij niet verlakken ! Geen grapjes met Marsh — of er gebeuren ongelukken !

Spyke haalde de schouders op, en zei rustig :

— Ik weet precies wat ik te verwachten heb ! Ik weet ook dat je het recht hebt om alles te onderzoeken ! Het zijn zoowat tien groote kisten en acht vaten, dichtgetimmerd, met de banden van de Fransche regie er nog omheen ! En dan nog bovendien drie vaten echte Schotsche whisky. Als je nu dadelijk mee wilt gaan, kun je overal proefjes trekken. Dat zou ik zelfs graag hebben, want ik moet er op aandringen dat je bij de afname aanstonds betaalt ! Ik blijf hier niet. Ik smeer hem. En versta me wel, Marsh — het is goedkoop, en als jij niet wil, of het niet aandurft, dan ga ik naar een ander !

— Waarom zocht je juist mij uit ? vroeg Marsh, wantrouwend nog.

— Ze hadden me jou daarginds genoemd, dat is alles, antwoordde Spyke schouderophalend. Besluit dus vlug. En probeer niet te pingelen. Ik weet drommels goed dat het honderd duizend waard is.

— Hoe kwam je er aan ?

— Nu vraag je den boeren de kunst af ! Je neemt me niet kwalijk, Marsh, maar dat houd ik voorloopig liever voor me ! Laat het je genoeg zijn, dat het in een pakhuis ligt, dat ik gehoord heb. Koop je de zending, dan doe ik jou de huur over, en je kunt het goedje daar laten, en het weghalen, wanneer je verkiest. Hier heb je het huurcontract !

Hij had een papier uit zijn binnenzak gehaald, en stak het Marsh toe, die het aandachtig doorlas, het zwijgend weer terug gaf, even stond na

te denken, en toen met een ruk het hoofd op-
hief.

Hij sprak snel en op gedempten toon :

— Ik ben je man ! Alleen kan ik het niet
doen, want op het oogenblik heb ik geen tachtig-
duizend dollar liggen. Die zwarte demon daar
draagt mijn werkkapitaal om haar nek en aan

haar polsen ! Je moet er maar mee opgescheept
zitten ! Ik zal een vriend van mij vragen om
mee te doen. Wacht even op me bij den uit-
gang — dan kunnen we het van avond nog even
gaan opnemen ! Ik zie niet in waarom ik jou
meer zou vertrouwen dan den eersten den besten
voorbijganger op straat !

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

HOE HET HANDELTJE VERLIEP.

Den volgenden dag omstreeks negen uur in den morgen trokken een viertal mannen een pakhuis niet ver van de Manhattanbridge binnen, daalden af naar den kelder, en begonnen daar vol ijver een aantal vrij groote kisten, beschilderd met Fransche firmanamen, die een zeer goeden klank hebben in de ooren van wijnproevers te overschilderen met zwarte verf.

Het was duidelijk, dat dit werkje het daglicht niet kon verdragen, want terwijl hier aan gewerkt werd, hielden vier andere mannen, op ongeveer 100 meter van elkander geplaatst daar buiten scherp de wacht, en keken uit naar „lastige” agenten.

Werd in de verte zulk een spelbreker ontdekt, dan klonk er een fluitsein, juist sterk genoeg, om te worden gehoord boven het straatrumoer uit, en van dat oogenblik af was de geuniformde, zonder er iets van te vermoeden, het onderwerp van een nauwkeurige waarneming.

Naderde hij wat al te dicht het pakhuis, dan werd er opnieuw geseind, en de deuren naar den kelder werden gesloten.

Maar men behoefde dit slechts een keer te doen, en zelfs die eene maal was het volkomen overbodig, want de agent kuierde rustig verder, met zijn handen op zijn rug, en zwaaiend met zijn gummistok — niet dreigend echter, en alleen maar spelerwijs!

Wat verder in de straat stonden een paar vrachtauto's te wachten, ledig, en de chauffeurs daarvan zaten in een naburig koffiehuis, of beter gezegd een „drugstore”, maar wat zij daar dronken was heel waarschijnlijk geen koffie, want zij waren buitengewoon vroolijk, het uur van den dag in aanmerking nemend.

Ongeveer een kwartier daarna begon de uittocht van een aantal kisten uit den kelder, die zeer goed georganiseerd was, en zonder eenige hapering plaats vond.

Heinde en verre was geen enkele agent te bespeuren en de wachtposten zorgden wel, dat een overval bij verrassing niet kon plaats hebben.

Op een afstand van een meter of vijf stond, schijnbaar onverschillig een nog jonge man toe

te zien, zeer elegant gekleed, met handschoenen aan, en een wandelstok met gouden knop bij zich — het type van den dandy. Hij had rosbond haar en lichtgrijze oogen, en naast de ooren twee van die streepjes haar, dien men nu eens coteletten, dan weer tochtlatten noemt.

Hij stond daar even lang, als het wegdragen van de kisten duurde.

De twee vrachtauto's waren naderbij gekomen, en snel stapelden zich de kisten op die voertuigen.

Alles scheen, alsof er maandenlang over gerepeteerd was. Een enkele zachte aanwijzing van een soort van voorman was voldoende.

Een van de auto's was ongeveer tot het maximum beladen, toen er aan het einde van de straat, twee andere van die wagens kwamen opdagen, die op een afstand van ongeveer 50 meters stil hielden.

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam, van den kant van de Kade, door een dwarsstraat een zeer fraaie tweezitter aanrijden, die bij den voorsten auto stil stond.

De man die achter het stuur had gezeten stapte vlug uit, en kwam wat verder de straat inloopen. Het was Jake Marsh, de befaamde smokkelagent.

Zijn gang werd hoe langer hoe sneller, en zijn oogen werden hoe langer hoe grooter, naarmate hij het pakhuis naderde, totdat hij eindelijk stokstijf stil stond, van den beladen auto naar de kelderdeuren, en van de kelderdeuren weer naar den auto zag, totdat hij met een paar vlugge stappen bij den chef van de onderneming was, die juist een paar bevelen gaf, hem tamelijk onzacht bij den schouder greep, en op fluisterenden, dreigenden toon vroeg:

— Wat moest dat beteekenen? Wie heeft je daar last voor gegeven?

De man, groot van stuk, draaide zich verbluft en ongeduldig om, klaar om een onbeschoft antwoord te geven, maar hij herkende blijkbaar den beroemden smokkelaar, en zei, aan zijn pet tikkend:

— Goeden morgen, mijnheer Marsh! Wij knappen even dit zaakje op!

— Houd je me voor den gek, kerel? barstte Marsh uit. Wat valt er hier op te knappen? Wie heeft je bevel gegeven, vraag ik nog eens, om mijn voorraad hier weg te slepen?

De oogen van den man werden groot als knikkers, toen hij langzaam herkauwde:

— Uw voorraad? Zeker een vergissing, mijnheer Marsh! Dit zijn de kisten van Mijnheer Bud Jolson. We gaan ze naar zijn tweede pakhuis brengen. Mijnheer Jolson is bang, dat ze hier niet heelemaal veilig zijn. Ik weet niet wat het is, maar er hangt iets in de lucht, en mijnheer Jolson....

Marsh liet hem niet uitspreken, maar keek in het rond als een dolle stier, wien men een rooden lap voorhoudt. Hij was aschvaal geworden. Toen hij den heer met het rossige haar in het oog kreeg, die hem vol verbazing scheen gade te slaan, liep hij op hem toe, en begon op een toon van onderdrukte woede:

— Wat is dat, Jolson? Is het een grap? Waarom brand je je vingers? Jij bent pas in het gilde, en ik kan niet verlangen, dat je mij al goed kent, maar zulke grapjes neem ik altijd heel kwalijk! Geef bevel dat ze die auto dadelijk weer afladen — en begin niet voor een tweeden keer! Zulke dingen doe je nu eenmaal niet, onder bootlegers van één wijk! Jij had blij mogen zijn, dat we je toelieten.

— Een oogenblikje, mijnheer Marsh! zeide de man met het rossige haar, en de lichtgrijze oogen. Ik begrijp het niet heel goed.

Jolson sprak met een zacht, beschaafd, maar een beetje verwijfd geluid. Hij had heelemaal iets vrouwelijks over zich, met zijn kleine handen en voeten, zijn blanke huid en zijn trage beweging, sierlijk als van een mooi roofdier.

Marsh kon zich slechts met moeite weerhouden, toen hij hernam:

— Luister eens, Jolson, ik geef je vijf minuten om dit ongedaan te maken! Je hebt je vingers uitgestoken naar andermans eigendom! Je weet drommels goed dat die voorraad mij toebehoort!

Het zachtroze gelaat vertrok eensklaps op een zeer merkwaardige wijze, en de lichte oogen werden troebel als van een nijdigen hond, de stem werd zelfs schor, en verloor haar zachten klank, toen hij zei:

— Nu is het genoeg met die aardigheden, Marsh! Die kisten zijn van mij! Het is mijn pakhuis! Moet ik je soms de bewijzen laten zien?

— Je liegt! barstte Marsh uit, die zich niet meer bekommerend om de omstanders, de

leegloopers, die waren blijven stilstaan, hopen op een twist. Ik zeg je dat je liegt! Niet later dan gisteren heb ik die kisten gekocht van Jerry Spyke! Chicago-Spyke! Je moet hem kennen! Hij heeft er pas vijf jaren opzitten!

— Jammer — maar ik heb nooit van hem gehoord! hernam Jolson, die zijn kalmte weer had herwonnen. Ik zelf heb die kisten hier eergisteren laten brengen. En laat ik je maar zeggen dat het moeite gekost heeft! Ik heb ze waarachtig niet voor niets gekregen! Op zee was er een relletje met die vervloekte rumjagers, en dat kostte twee lui hun leven! Een schuit is naar den kelder gegaan. Met zoowat tienduizend dollars van het dure goedje!

Marsh stond een oogenblik doodstil, met een zoo vertrokken gezicht, dat hij een ander leek geworden. Maar z'n borst ging zwaar op en neer.

Eindelijk bracht hij er met meoite uit:

— Bewijs me dat, Jolson! Als je mij het kunt bewijzen — dan is er iets gebeurd, waar ik nu nog geen begrip van heb — maar dat me tachtig duizend heeft gekost! Ik heb gisteren met eigen oogen het huurcontract van dit pakhuis gezien, ik ben naar den kelder geweest, en Spyke opende hem met zijn eigen sleutels!

Jolson was op zijn beurt doodsbleek geworden; hij stak nu de hand in zijn binnenzak, haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een stuk papier uit, dat hij ontvouwde, en hield het Marsh voor den neus, die het doorvloog, en toen, half stikkend van woede, uitriep:

— Woord voor woord hetzelfde huurcontract — alleen jouw naam staat er in! Maar dat is me niet voldoende, Jolson! Een van die twee is natuurlijk valsch geweest! Je zult me moeten aantoonen, dat het jouwe het echte is!

— Niets gemakkelijker! De eigenaar woont een kwartier rijdens hier vandaan! Willen wij samen naar hem toegaan? Maar wacht eens — je mocht eens denken dat hij mee in het complot is. Ik heb nog wat beters, heeft Spyke je een koopcontract van het goedje laten zien?

— Neen! Daar heb ik natuurlijk niet om gevraagd, toen hij mij zelf hier had binnen gelaten, en mij de kisten liet zien, en zijn huurcontract!

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is nog al stom! Het is een heel gewoon huurcontract, gedrukt, en iedere handige kerel kan gemakkelijk een formulier stelen! Maar een koopovereenkomst maak je niet zoo gemakkelijk na! Alsjeblieft! Hier zijn de brieven die ik wisselde met mijn agent op Cuba! Lees ze gerust! Maar doe het een beetje vlug, want ik heb niet veel

lust, om hier nog meer tijd te verliezen !

Marsh had een stuk of vier, vijf brieven uit de handen van Jolson aangenomen, en ging er mee terzijde staan.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of hij keerde langzaam terug, met een gelaat, witter dan het papier, waarop de brieven geschreven waren. Hij zei met moeite, den ander de documenten teruggevend :

— Dat is in orde ! En ik ben genomen ! Nu, Spyke is nog niet van mij af ! Hij zit misschien al weer in Chicago, maar gelukkig heb ik daar vrienden, die wel voor hem zullen zorg dragen ! En als ze weten waar hij is — dan zal ik zelf het voorrecht opeischen, hem overhoop te schieten ! Tachtig duizend Pegels ! Het is om je haren uit je hoofd te rukken ! Maar wacht een oogenblikje ! Jij hebt hem den boel niet ondershands verkocht ?

Jolson haalde ongeduldig de schouders op, en zei driftig ?

— Denk je dat ik gek ben ? Dat ik een voorraad die honderd duizend waard is voor tachtig duizend zal verkopen ! Ik raad je aan, Marsh, de zaak voor den meester te brengen ! Deel het aan Shirley mede ! Jij bent goed met hem bekend ! Laat hij uitspraak doen — en loop mij nu niet langer voor de voeten, want ik zou ongeduldig kunnen worden, we zouden elkander nog onaangename dingen zeggen, en dat is altijd een gevaarlijk ding tusschen gildebreeders ! Het pakhuis en de voorraad zijn van mij, mijn woord van waarachtig, en je zult er zelfs geen flesch van meenemen, zoolang ik hier overeind sta !

Marsh was een te verstandig man om niet in te zien, dat de ander volkomen in zijn recht was, en dat hij zelf het slachtoffer was geworden van de buitengewone slimheid van Jerry Spyke.

Zijn machteloze woede richtte zich dus voornamelijk tegen dezen brutalen indringer uit Chicago, en hij besloot, zich te wreken op een wijze, die onder de vrienden opzien zou baren !

Marsh was een paar stappen terzijde gegaan, stond toen nog even in beraad, draaide zich weer om naar Jolson, en zeide kortaf :

— Kom van avond in het hotel van Kid Flower, in Water Street. Ik zal er ook zijn. Shirley zelf moet hier maar over beslissen, Ik geef mij nog niet gewonnen.

Jolson haalde weer de schouders op, en zeide kortaf :

— Het is goed ! Ik zal er zijn ! En laat me nu aan mijn werk gaan !

Zonder den ander te groeten ging Marsh haastig weer naar zijn auto, zeide iets tot de chauffeurs van de vrachtauto's, die verwonderd hadden toegekeken, sprong in zijn wagentje, en reed weg.

En Jolson kon zijn aandacht weer wijden aan het opladen van de kisten met drank.

Het werk liep naar zijn einde. Tien minuten later was ook de tweede auto van zijn vracht voorzien.

Er werden zeildoeken over de stapels uitgespreid, en de chauffeurs namen hun plaatsen achter het stuurwiel in.

Jolson zelf liep met zijn elegante pasjes en zijn wiegenden gang op een duren, grooten, gesloten auto toe, waarin een jonge vrouw tamelijk ongeduldig zat te wachten.

Hij sprak even met haar, stapte in, en bracht den auto in beweging, om van verre de twee kostbare auto's te volgen.

De kelder werd gesloten.

Maar niet zoodra was het daarbinnen weer duister en stil, niet zoodra waren die deuren in het slot gevallen, of de deksel van een groote pakkist in een duister hoekje ging omhoog, en een man stapte uit de kist, die vlug naar de deur liep, en ze zonder de minste moeite opende met een sleutel die hij uit zijn zak haalde.

Hij deed de deur op een kier open, zag de zware vrachtauto's weggrijden, op vijftig meters afstand gevolgd door de dure auto, en toen pas duwde hij de deur verder open, stapte naar buiten, liep haastig de straat over, en ging zoowat twintig huizen verder een garage binnen, waar hij een reçu afgaf, en zijn motorrijwiel kreeg, dat hij daar zeker gestald had.

Hij sprong erop, en begon den optocht te volgen, wat heel gemakkelijk ging, want de hoogebeladen vrachtauto's waren van verre te zien, en konden daarenboven niet zoo vlug vooruit komen wegens hun omvang, en de zwaarte van hun lading.

En ongeveer ter hoogte van Fulton Street was de man op de motorfiets getuige van een voorval, dat hij waarschijnlijk verwacht had, want hij stopte dadelijk, en bleef rustig en glimlachend toezien.

Om een hoek van een straat was onverhoeds een van de grootste patrouillewagens van de politie te voorschijn geschoten, met twaalf manschappen bemand, die blijkbaar zeer nauwkeurig wisten wat zij wilden, en waar het om ging.

Het punt van den overval was zeer gunstig gekozen, want de kade was hier smal, en boven-

dien versperd door eenige douaneloodsen.

En toen de chauffeur zijn langen wagen dwars over de Kade zette, was er geen doorkomen aan voor de twee vrachtauto's met smokkelwaar.

De eene chauffeur deed nog een poging, met geen ander gevolg, dan dat er onmiddellijk op hem geschoten werd, en toen koos hij de verstandigste partij, zette zijn remmen aan, sprong van den wagen, voor die nog stil stond, en ging op den loop, op den voet gevolgd door twee van zijn makkers, die naast hem in het stuurhokje hadden gezeten.

De tweede chauffeur was zoo ontdaan, dat hij in de verbouwereerdheid zijn auto recht op een der betonnen loods en aanstuurde, zoodat door den hevigen schok een groot deel van zijn stapel kisten met een vervaarlijk lawaai op de keien terecht kwam.

De politie had een gemakkelijke taak, en de overval gelukte schitterend, en zonder een druppel bloed te kosten.

Bud Jolson zag dit alles nog juist bijtijds gebeuren, om zijn huid te kunnen redden.

Hij stopte zoo bruusk, dat zijn dame met haar neus tegen de voorruit vloog, hetgeen dadelijk een stroom van lang niet malsche scheldwoorden uitlokte, zette den hefboom op achteruit, en reed terug tot de dichtstbijzijnde dwarsstraat, zich niet bekommerend om het geschreeuw van woedende voerlieden achter hem, en reed die straat in, zoo vlug zijn wagen maar wilde loopen, krijt wit van teleurstelling en woede.

Dienzelfden avond was het buitengewoon vol in de bar van mijnheer Flower.

Want alle vrienden hadden al van het tweeledig ongeluk van Marsh en van Jolson gehoord, en de zaak werd druk besproken, deels met leedvermaak, deels met woede, en hier en daar ook met bewondering — maar dan niet voor de twee slachtoffers!

Dezen zaten zelve bij elkaar aan hetzelfde tafeltje, vergezeld van hun vriendinnen, en wonden elkander op met verhalen over hun verschrikkelijke wraakplannen, totdat de zwarte Tilly woedend uitriep, met haar kleine vuist op de tafel slaande :

— Houdt nu eindelijk op met jullie oude-wijvenpraat. Jullie kletst maar over Jerry Spyke en je weet blijksems goed, dat jullie toch geen kans krijgt! Ja, hij zal daar op jullie wachten! Die zit natuurlijk al lang in Chicago! Jullie willen de zaak voor den meester brengen, maar dat moet je dan maar doen zonder dien slimmerd! Groote woorden brengen je niet verder!

Op dit oogenblik ging de deur van de zaal open. Ieders oogen gingen daarheen.

Het werd plotseling doodstil, en zelfs de spelers van de Jazzband, die natuurlijk al waren ingewijd, hielden in schrik en verbazing op met het mishandelen hunner instrumenten.

Flower had langzaam zijn gitzwarte sigaar uit zijn mond genomen, en staarde, alsof hij een spookverschijning zag.

Volkomen op zijn gemak, glimlachend, met een sigaret tusschen de lippen stond daar Jerry Spyke, naar de laatste mode gekleed, wijdbeens de handen in de broekzakken, en keek glimlachend en blijkbaar zeer tevreden met zichzelf rond.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE MEESTER ROEPT....

Hier en daar klonk een geluid als een zucht, het zachte ritselen van een zijden vrouwengevaad, en anders niets, een volkomen stilte!

Als verstijfd keken degenen die daar zaten naar dien onbeschaamden, al te stoutmoedigen bedrieger, die daar zoo kalm de trappen afdaalde, alsof hij zich geen kwaad bewust was, en zelfs wat verlegen scheen te zijn met den indruk dien hij maakte, toen hij rustig het gangpad begon te volgen.

Eensklaps werd die stilte verbroken door een hysterischen kreet van een vrouw, dicht bij het buffet gezeten, die luid in de handen begon te klappen, terwijl zij schreeuwde!

— Bravo! Bravo, Jerry. Je bent een man naar mijn hart! Kom bij mij zitten, dappere ridder!

Jerry keek lachend op, en de spanning scheen gebroken te zijn. Hij zette rustig zijn wandeling voort, tot hij eensklaps de hand ophief, in een begroetend gebaar, dat bestemd was voor Ted Flower, die hem met een blik van schrik, ongeloof en bewondering aanstaarde.

— Hallo oude bandiet! Het schijnt goed te gaan, met de zaken? Je ziet eruit als melk en bloed! Hallo jongens! En jullie ook, meisjes! Blij, jullie weer eens terug te zien!

Verder kon hij niet gaan, want Marsh, die zijn woede niet meer kon bedwingen, was opgesprongen, en trad nu voor hem, met een hand in den binnenzak van zijn rokcostuum, waar hij zijn browning placht te bewaren.

Zijn stem klonk schor, toen hij begon:

— Niemand ontkent, dat je moed hebt, mijnheer Spyke! Maar je kunt ook te ver gaan! Je denkt toch zeker niet dat je beschermd wordt om dat hier zooveel menschen bij elkaar zijn? We zijn toch onder vrienden, en als ik je neerschoot, zou iedereen dat goedkeuren!

— Dat zit nog! schreeuwde dezelfde schelle vrouwenstem van zoeven. Hij is meer waard dan jullie allemaal samen!

— Spreek jij als je wat gevraagd wordt, Dasy! riep Marsh ruw. Ik heb nu met hem wat te behandelen! Luister eens, Spyke, ik wil er een goeden uitleg aan geven, dat je den

moed hebt, hier te verschijnen! Je hebt zeker berouw gekregen! Ben je van plan, mij de tachtig duizend pegels terug te betalen?

Spyke nam heel langzaam zijn sigaret uit zijn mond, keek eerst Marsh aan, met een angstigen blik, en toen Flower die naderbij was gekomen.

Toen vroeg hij beleefd aan den eigenaar van de bar:

— Pardon, Flower! ik ken dien heer niet. Is hij dronken?

— Jij schooier! brulde Marsh, bijna buiten zich zelf. Ik ben zoo nuchter als ik nog nooit geweest ben! En ik waarschuw je — drijf het niet te ver! Er waren geen getuigen bij onze onderhandeling — maar hier. Jolson, zal mij helpen! Kort en goed — betaal je mij de tachtig duizend dollars terug, die ik je gisteren heb gegeven voor een zending drank, die jou niet toebehoorde, maar Jolson hier?

Spyke deed een stap achteruit, en de verbazing op zijn gezicht werd nog sterker, toen hij hikkelde:

— Maar de man is krankzinnig, als hij niet dronken is! Ik zie je vandaag voor het eerst, vriend. Wat is dat voor een onderhandeling waar je over bazelt? Tachtig duizend dollars? Ik wilde dat ik ze had! Ik ben nog geen zes uren in New York!

Marsh tuimelde achteruit, alsof men hem op het hoofd had geslagen, toen greep hij opnieuw naar zijn binnenzak, maar Spyke was hem te vlug af, greep bliksemsnel z'n pols, draaide zijn arm om, op gevaar af, dat lichaamsdeel uit de kom te draaien, en zeide toen, op een geheel anderen toon, ruw en dreigend:

— En nu verder geen grapjes meer! Het is me je ontvangst wel! Ik dacht dat ik hier vriendelijker zou worden binnen gehaald! Flower, wil je mij dit eens uitleggen! Jij kent me toch van vroeger!

Flower stond nog maar altijd te kijken, alsof hij met een zwaren hamer op het hoofd was geslagen, en stamelde nu, een geheel ander man dan hij gewoonlijk was:

— Ik laat me villen, als ik er iets van be-

grijp! Was jij gisteren hier, Spyke, of niet?

— Ik zeg je toch, dat ik vandaag ben aangekomen! hernam Spyke woedend. Ik was het heelemaal niet van plan, maar ik had me bedacht, en nu heb ik er waarachtig spijt van, dat ik me bedacht heb! Jullie staren me allemaal aan, alsof ik een melaatsche was! Het kan navraag velen, wat ik je vertel! Stuur een telegram aan Bleeke Nel, die me gisteren nacht naar het station heeft gebracht, en mij in den sneltrein heeft zien stappen!

Marsh was voortdurend voor hem blijven staan, en had hem onophoudelijk strak aangekeken.

En nu mompelde hij:

— Ja, er zijn heel kleine verschillen — nu zie ik het ook! De oogen van den man van gisteren waren een beetje donkerder dan die van jou. Hel, dood en duivel, als ik hem te pakken krijg. Tachtig duizend pieken in het water gesmeten! Ik zou mijn haren uit mijn kop kunnen trekken! Nu, wees tenminste maar blij, dat jij Spyke niet bent — ik wil zeggen, dat iemand anders voor Spyke heeft gespeeld — en dat jij niet de man bent, die zei dat het pakhuis — ik geloof dat ik nog gek word, ik kan niet uit mijn woorden komen!

Onmiddellijk na deze woorden werd het in de bar plotseling weer zoo druk als in een volière.

De vrouwen kakelden, de mannen begonnen rad te praten, en men hoorde hier en daar onderdrukt lachen. De vrouw die een paar malen wat had uitgeschreeuwd lag schier in een flauwte en als zij bijkwam, was het om gierend te gillen:

— O, die mop! Marsh moet pias worden! August de domme! Hij is onbetaalbaar!

Spyke was onmiddellijk omringd door een aantal mannen. De meesten kenden hem niet, maar hadden van hem gehoord. Hij was destijds in Chicago veroordeeld, wegens een ernstig misdrijf, medeplichtigheid aan braak met geweldpleging. Zijn makker bij dat karweitje had zelfs kennis moeten maken met den electrischen stoel. Dat alles had men natuurlijk in de bladen gelezen, vernomen uit brieven van gelijkgezinde vrienden uit de „Vleeschpakkersstad“!

En in geuren en kleuren verhaalde Spyke, hoe hij inderdaad een paar dagen tevoren ontslagen was uit de gevangenis — twee dagen vroeger dan hij verwacht had! Het bleek naderhand dat men hem die geschonken had, wegens een blijde gebeurtenis in het gezin van den directeur! Je moest maar boffen! Er was een klein directeurtje geboren, en daarom werden

twaalf gevangenen voor hun tijd op straat gezet!

Iedereen was het er over eens, dat de sluwe bedrieger, die zijn plaats had ingenomen, op de hoogte moest zijn geweest van de omstandigheid, dat Spyke dezer dagen op vrije voeten zou komen — en alleen maar onkundig was geweest van het feit, dat dit vertrek uit de cel twee dagen vervroegd was! Nu, zelfs het beste paard struikelt wel eens, en het moest toch worden toegegeven, dat het een kranig stukje werk was geweest!

Het is waar, dat Marsh zoowel als Bud Jolson de cape van die historie waren geworden — maar dan hadden zij maar beter moeten oppassen, en als er slachtoffers moesten vallen, dan was het maar beter, dat Marsh en Jolson, en niet zij zelven het waren!

Het hemd is nader dan de rok, en ieder is zich zelf de naaste!

Alleen de vriendin van Marsh, Zwarte Tilly, zat met een duister gelaat zwijgend voor zich uit te staren. En dat was geen wonder! Zij was altijd een zeer trotsche, en ook jaloeische vrouw geweest, die haren vriend als de aangewezen leider van dit heele gezelschap schelmen en bandieten beschouwde — en nu was haar eigenliefde ten diepste geschokt: Die leider had een figuur geslagen als modder!

Hij had zich laten bedotten als een klein kind! Met Jolson samen kon hij zich laten bekijken op het tooneeltje van een kijkspel! En aan zulk een man had zij haar liefde verspild!

Zij stond langzaam op, nam haar mantel van de stoelleuning, en wilde zich naar den zaaluitgang begeven, toen Marsh haar in den weg trad, en barsch vroeg:

— Waar ga je heen?

— Naar huis, antwoordde de vrouw koeltjes. Ga op zij alsjeblieft!

— Zoo eensklaps? Je blijft waar je bent! Ja, ik doorzie je heel goed! Jij mooie dame! Nu zou je me wel willen weggooien als een oude handschoen! Nu zou je de bordjes willen verhangen! Maar nu wil ik eens niet! Je blijft waar je bent! Dacht je dat ik me hier openlijk liet bespotten. Je kunt gaan als ik je wegstuur, en geen seconde eerder!

De vrouw wierp hem een blik van doodelijke minachting toe, en wilde hem zonder een woord te spreken voorbij gaan, maar hij greep haar ruw bij den arm, en wierp haar op haar stoel terug met zooveel kracht, dat er een paar champagneglazen omvielen.

Het werd even wat stiller, maar niemand sloeg veel acht op hetgeen er voorviel. Zulke

dingen was men gewoon in de bar van Kid Flower, waar zoo goed als nooit iemand kwam, die den naam van heer werkelijk verdiende.

Niemand dacht er dan ook aan, haar partij te kiezen. Zij zat daar onbewegelijk, en het gesnater, het gelach, het ruwe gepraat ving met verdubbelde kracht weer aan, toen er plotseling een doodelijke stilte viel, zoo onverwachts, alsof dat geheele gezelschap onder betoovering was geraakt.

En in die stilte klonk luid, doordringend, als bevelend een lang aangehouden schel gerinkel vlak naast het buffet van de bar. De barkeepers stonden als standbeelden, met de opgeheven glazen en doeken in de hand, en een kellner in zijn wit buisje bleef als verstart staan, met een blad consumptie boven zijn hoofd geheven, als een Caryatide, die op de schouders een balcon torst.

En toen hoorde men telkens luider en uit alle hoeken fluisteren :

— De meester roept ! Professor Shirley roept !

Het werd stil en toen klonk nog dreigender, bevelender de roep van de koperen bel.

Flower liep zoo snel hij kon op het buffet toe, verdween er achter, opende een goed verborgen deurtje, greep daar een telefoontoestel en sprak even, zoo zacht, dat niemand anders het hooren kon.

Toen hij weer kwam opduiken, stond zijn gelaat ernstig.

Hij zei luid :

— Jongens, de meester heeft me bij zich ontboden ! Ik moet er onmiddellijk op af. Zijn auto staat buiten al op mij te wachten.

— Waarom ? Wat is er gaande ? Word er nieuwsgierig gevraagd.

— Hij heeft gehoord van die zaak van Marsh en Jolson — en hij wil met alle geweld nadere bijzonderheden weten ! Hij stelt belang in den man die het deed ! Hij zegt dat hij een genie is, en... maar dat gaat jullie voorloopig niet aan !

— Ik zal dat genie met deze vingers wurgen, als ik hem er tusschen krijg ! riep Marsh woest.

— Jij zult zorgen, dat je je vingers niet brandt, Marsh ! zeide Flower droogjes, die zijn hoed en das uit de handen van een toeschietenden kellner aannam. Als je mijn raad volgt, dan blijf jij voorloopig een beetje in de schaduw.

— Dus ik krijg nog de schuld — met de schade van tachtig duizend dollar ? schreeuwde Marsh. Dat zou nog het toppunt zijn !

Flower haalde de schouders op, en zei tot den kellner :

— Ga aan mijn neef zeggen, dat ik er uit ben en dat hij toezicht moet houden ! Ik hoop over een uur weer terug te zijn, jongens ! En geen grapjes hier. Er is versche politie, drie vrienden zijn eruit gegooid, en we moeten een beetje oppassen. Dave Jefferson zwerft ook verdacht in de buurt. Tot straks — ik moet maken dat ik wegkom !

En de eigenaar van een zaak, die hij morgen den dag gemakkelijk voor een half millioen had kunnen verkoopen, struikelde bijna over zijn eigen voeten in zijn haast, om gehoor te gaan geven aan den oproep van den machtigen aanvoerder, den oppersten Chef, aan wiens schrandere brein reeds zooveel goed geslaagde ondernemingen waren ontsproten, en voor wien iedereen beefde, die zich eenmaal onder zijn bevelen had gesteld.

Er bleef een onaangename gespannen stilte hangen in de zaal, toen Flower weg was. Maar dat duurde niet lang. Men zou wel hooren wat er gebeurd was, zoodra hij zou zijn teruggekeerd. En het praten, drinken en dobbelen begon opnieuw. Het was alsof men met geweld en door heel luid te spreken een spooksel wilde verdrijven, dat voor een oogenblik zijn valse wiken over het gezelschap had uitgespreid.

Men zag den meester altijd als een soort van monsterachtig groote vleermuis, die bliksem-snel kwam aanvliegen, met gloeiende oogen en grijpende klauwen. Slechts zeer weinigen kenden hem van aanzien — en die weinigen zouden er wel voor passen, een beschrijving van hem te geven.

Een half uur ongeveer verstreek. Tot tweemaal toe was Dave Jefferson, de gevreesde, zwaar gebouwde detective verschenen, met zijn alom bekend, artistiek flambarde, zijn twee geweldige revolvers in de binnenzakken van zijn altijd loshangend, slobberig colbertje, en zijn slipdas.

Iedereen dacht natuurlijk, dat hij zocht naar Jolson, wegens de gepleegde smokkelarij. Die zat zeer bleek te midden van een aantal vrienden die hem als een ringmuur omgaven, maar iedereen was er zeker van, dat Dave al een paar maal zijn richting had uitgekeken, en hem zeker al gezien had. Toch maakte hij volstrekt geen aanstalten, de drie trappen van de verhooring af te komen, en zijn man te arresteren.

Hij was wel is waar geheel alleen, maar hij liet het zeker niet omdat hij bang was, want Jefferson wist eenvoudig niet wat vrees was, en zou zich onbekommerd hebben gewaagd tusschen al dat geboefte in de zwarte rok, dat slechts op een gunstige gelegenheid loerde,

hem verraderlijk neer te schieten.

Er was dus blijkbaar iets anders, van nog meer gewicht dan de zaak van Mijnheer Marsh!

Een paar malen had hij strak naar Spyke gekeken. Natuurlijk kende hij hem. Hij moest ook weten, dat zijn straftijd was verstreken. Spyke had onbeschaamd teruggekeken. Dave had eens geglimlacht, zijn machtige schouders opgehaald, en was verder gegaan.

Zwarte Tilly had al dien tijd geen enkel woord gezegd, en haar glas niet meer aangeroerd, en had strak voor zich uitgezien als het noodlot, zelve, toen zij plotseling opnieuw opstond, en op scherpen toon zeide :

— En nu is het mooi geweest, Marsh! Ik doe niet meer mee aan de poppenkast! Het is duidelijk te merken, dat ik hier niet meer in tel ben, en dat heb ik aan jou te danken omdat jij je voor den gek hebt laten houden. Ik heb de eer je te groeten!

Maar opnieuw greep Marsh haar bij den arm, en beet haar toe, schor van drift :

— Je gaat gelijk met mij weg! Ik ben niet van plan hier de rol van schooljongen te spelen!

— Laat me los, lafaard, schreeuwde zwarte Tilly. Ik heb genoeg van je!

— Je blijft hier! En als je tegenstand biedt, dan zal ik je afranselen, waar iedereen bij is!

— Iedereen — behalve ik! klonk een stem, heel kalm, en vlak bij zijn oor.

Zijns ondanks liet de schelm de pols van de vrouw los, die onmiddellijk een paar passen achteruit trad buiten zijn bereik, en toen wendde hij zijn half dicht geknepen oogen snel naar den man, die de woorden gesproken had.

Hij werd bleek, en een kreet ontsnapte hem.

De man was Jerry Spyke!

Met bevende lippen staarde Marsh hem een oogenblik aan, en toen schreeuwde hij zoo hard hij kon :

— Spyke! Waar zit je? Draai je om!

Aan een tafeltje, twintig passen verder aan het looppad zat een klein groepje mannen, met twee opzichtige vrouwen. Een hunner wendde onmiddellijk zijn gelaat om.

Toen stond hij langzaam op, en kwam aandrentelen — en twee Spyke's stonden tegenover elkander.

De verbazing was zoo groot, de spanning zoo intens, dat men letterlijk een speld kon hooren vallen.

Toen zeide de man die tusschen beiden was gekomen, heel rustig, en de asch van zijn sigaret tippend :

— Ik schijn een kleine vergissing te hebben begaan! Nu, de mensch is niet onfeilbaar. Ik heb vandaag heel wat gehoord, dat niet voor mijn ooren bestemd was — maar dit is voor mij verborgen gebleven! Ze schijnen je een paar dagen te vroeg te hebben ontslagen vriend Spyke! Dat wil zeggen — te vroeg voor mij! Ik ben John Raffles!

Er steeg een soort van gebrul op, en van alle kanten kwamen woedende mannen aanloopen, schuimbekkend, en naar hun wapens tastend, toen ten tweeden male met luid gerinkel de schel naast het buffet aanhoudend en door-dringend klonk.

En iedereen stond weer stil, vaak met de rechterhand om de kolf van een revolver gekneld. De plaatsvervanger van Flower ging haastig het bevel vernemen, en na een enkele minuut klonk helder en duidelijk zijn stem van achter het buffet :

— Bevel van den meester! Indien hier van avond de man mocht komen, in welke gedaante ook, die de plaats innam van Spyke, uit Chicago, dan mag hem geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden! Hij moet onmiddellijk voor den meester geleid worden!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret“!

HOOFDSTUK IV.

TUSSCHEN HET RADERWERK.

Raffles had slechts even geglimlacht.

Hij wist dat zijn leven aan een zijden draad had gehangen, toen hij daar zoo plotseling en onverhoeds tegenover den man stond, dien hij op zijn best den volgenden dag meende te kunnen verwachten, maar zijn kalmte had hem geen oogenblik verlaten, en hij wist dat hij voor het oogenblik zoo veilig was als in Abrahams schoot. Het bevel van den meester was een vrijgeleide, dat niemand in den wind zou durven slaan, tenzij hij rondging met zelfmoordenaarsplannen.

Marsh was de eerste die sprak.

Zijn toon klonk somber en dreigend, toen hij, vlak voor Raffles staande, zeide :

— Dus jij bent de man, die me het koopje leverde ! Mag men vragen, hoe je het hebt durven wagen, hier nog een voet te zetten ?

— Het waagstuk was niet zoo groot, mijn waarde heer Marsh ! antwoordde Raffles beleefd. Ik schijn alleen nog een tweede vergissing te hebben begaan. Aan de eerste kon ik niets doen, en ik weet ook nu nog niet, waarom mijn waarde dubbelganger twee dagen voor zijn tijd ontslagen is, maar de tweede rust zwaar op mijn hart ! Zie je, ik had stellig verwacht, dat de politie je onmiddellijk in de kraag zou nemen — tegelijkertijd met dien heer daar — met zijn pafferig gezicht, en zijn onbetrouwbare, waterblauwe oogen ! Jolson is zijn naan. Men heeft echter wel zijn drank, niet zijn persoon in verzekerde bewaring gesteld ! Ik had de politie voorzien van overvloedige bewijzen. Die schijnten nog niet voldoende te zijn geweest, anders is het onverklaarbaar, dat je nog op vrije voeten loopt, Marsh ! In ieder geval is mijn heldhaftigheid dus minder groot, dan je

zoudt hebben kunnen denken ! Ik zat er daar leelijk in, en ik zou nu veel geleden hebben op een zeef, als die brave professor Shirley niet juist bijtijds mij ter hulp was gekomen !

— Weet je wie hij is ? riep Marsh, geslingerd tusschen vrees, haat en bewondering voor dien weergaloozen, stoutmoedigen avonturier, die zich hier in het hol van den leeuw kwam wagen.

— Natuurlijk weet ik het ! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik weet heel veel ! Zoo ontdekte ik bij voorbeeld ook juist bijtijds de opslagplaats van die kostelijke bezending drank ! Het was een prachtige grap. En je kunt die tachtig duizend dollar wel missen, Marsh ! Goede hemel, men zegt, dat je millionair bent ! Maar mogen wij den meester wel zoolang laten wachten ?

Er kwam niet dadelijk antwoord, en toen liet zich de stem hooren van zwarte Tilly, die Raffles voortdurend had aangezien, en die aanbood, met haar rustigste stem :

— Ik kan dezen man naar den professor brengen ! Jullie weten dat ik hem ken — en hem ook erkennen mag !

Raffles wendde zich met een vragend gezicht tot de spreekster, trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei :

— Pardon — ik geloof niet dat ik het genoeg heb ! Bedrieg ik mij echter, als ik geloof dat ik het voorrecht heb, met zwarte Tilly te spreken, de favoriete van mijnheer Marsh ?

— Het eerste komt uit — maar het tweede niet meer ! antwoordde de vrouw droogjes. Ik ben favoriete af ! Mijn Sultan moet zich maar elders gaan voorzien, als hij lust heeft ! Ik houd niet van zuigelingen ! Ik houd meer van

mannen zooals jij er een bent !

Het liet niets aan duidelijkheid te wenschen over. Zelfs de domste kon de beteekenis van die woorden raden.

Het was opnieuw heel stil, en iedereen keek naar Marsh, en dan naar Raffles, die daar kalm was blijven staan, en die toch ook de beteekenis van die woorden moest doorzien.

Marsh speelde op verdachte wijze met iets in zijn rechter broekzak, en keek Raffles met zijn stekende oogen vol haat aan, maar hij dacht zeker aan het bevel van den chef, en wist zich te beheerschen.

Voor het oogenblik was deze man als het ware onschendbaar. Later zou hij zijn schade wel kunnen inhalen ! Die vrouw had hem belachelijk gemaakt, waar al zijn vrienden bij waren — dezelfde vrouw, die zich nog geen week tevoren zoo jaloersch had betoond als een tijgerin en hem met haar vlijmscherp dolkmes zoodanig had bewerkt, dat een groote pleister zijn wang nog steeds ontsierde !

Grilligheid, uw naam is vrouw, zoo zou hij Hamlet kunnen varieeren, indien hij op de hoogte ware geweest van de wijsgeerige uitlatingen van dien rampzalige, Deenschen koningszoon.

Nu had zij hem openlijk in den steek gelaten, en koos onbeschaamde partij van den man, die hem op zulk een slimme wijze bij den neus gehad had !

Hij maakte er het beste van, wat er van te maken viel, en zei verachtelijk !

— Als die kerel genoegen neemt met mijn afleggertjes.... !

Het gelaat van de vrouw vertrok, en ze kwam dreigend voor hem staan, en zei, met de handen in de zijde gesteund :

— Pas op je woorden, Marsh ! Al wil ik niets meer van je weten — daarom laat ik me nog niet door je beleedigen !

De koele stem van Raffles klonk rustig !

— Ik geloof trouwens dat de gevolgtrekkingen van mijnheer Marsh wat al te haastig gemaakt worden ! Mij dunkt dat ik in deze zaak ook nog een rol te vervullen heb — al erken ik dat zij in den tegenwoordigen tijd niet zoo groot kan zijn ! Willen wij niet liever ter zake komen ? Vergis ik mij niet, dan kreeg ik een uitnoodiging van professor Shirley om hem te bezoeken, en deze dame zal mij bij hem brengen !

— Maar niet alleen ! riep Marsh woedend. Dacht je, dat ik die verantwoording op mij nam ? Wij hebben gehoord van jouw streken ! Je zoudt je binnen vijf minuten op de een of andere manier van haar ontdaan hebben !

— Zeer waarschijnlijk ! antwoordde Raffles doodkalm, een paar malen met het hoofd knikkend.

— Wat is dat voor malle praat ? liet de stem van zwarte Tilly zich weer hooren. Je zoudt je van mij ontdoen ? Wat wil dat zeggen ? Kom kom, je blijft natuurlijk bij ons, na dien prachtige zet ! De meester zal je natuurlijk vragen, tot ons troepje toe te treden !

— Dat is ontegenzeggelijk heel eervol voor mij, hernam Raffles spottend, maar ik denk niet dat ik op het aanbod zal ingaan ! Ziet gij, ik werk liever voor eigen rekening ! Ten eerste is de verantwoordelijkheid kleiner, ten tweede brengt het meer op — en ten derde verschillen mijn doeleinden nu eenmaal heel wat van die van jullie ! Jullie smokkelen, stelen, bedriegen en moorden om aan geld te komen voor je gemakkelijke leventje, je braspertijen, de diamanten van jullie vriendinnen. Je dure auto's — kortom, je heele parasietenbestaan ! Terwijl ik.... maar dat kan voor jullie weinig belangrijks bieden ! Laat het genoeg zijn, dat ik niet wil meedoen !

Men hoorde hier en daar kreten van verbazing, maar Tilly haalde de mooie schouders op, en zei vol zelfverzekering :

— Je zult wel wijzer zijn ! Overigens, het spijt me, maar ik moet je er op wijzen dat je niet veel keus hebt ! Ik zal zoo verstandig zijn, me zoover mogelijk door twee vertrouwde vrienden te laten vergezellen. Wapens nemen we je af — en ik heb mijn browning ! En al mag ik je graag, al mag ik je zelfs bijzonder graag, ik zal toch niet nalaten, je een ons lood tusschen je ribben te schieten, als je grapjes maakt !

— Ja, ja, hernam Raffles, bij wijze van conclusie eener grondige overpeinzing, ik meen al te hebben gemerkt, dat Uw vriendschap niet bepaald een roos zonder doornen is ! De man die door U wordt uitverkoren, moet die onderscheiding betalen met de kans op een messteek of een kogelgat in het lichaam ! Nu, ik zie wel dat ik bezwaarlijk kan weigeren ! Aan wie moet ik mijn browning in bewaring geven ?

— Geef die maar aan mij ! riep Tilly.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, nam er het fraaie, kleine wapen uit, dat er niet uitzag, alsof het aan zeven menschen binnen een paar seconden den dood kon brengen, en gaf het glimlachend aan Tilly die het heel vluchtig bekeek, het in haar tasch liet glijden, deze dichtknippte, en toen zei, rondziende :

— Zijn Harold Stone en Ely Oppenheimer

hier ?

Heel achter in de zaal antwoordden haar een paar mannenstemmen, en twee mannen, een lange, athletisch gebouwde, en een magere, met een gebogen rug plaatsten zich naast de vrouw.

De grootste, Harold Stone, zeide grijns-lachend :

— Hier zijn we al, baby ! Wij zullen wel als eeregeleide optreden ! En mijnheer Raffles zal wel zoo verstandig zijn, om in te zien, dat hij zich niet kan verzetten tegen een gewapende vrouw en twee mannen — die ook het een en ander in hun zakken meedragen.

— Ik ga nog verder, en zal zoo verstandig zijn, U te vragen, een beetje haast te maken ! hernam Raffles. Ik heb namelijk van nacht nog andere dingen te doen. Het gesprek met jullie chef kan kort zijn. Ik verzoek dus om een weinig speed.

De vrouw had hem verbaasd aangezien, en barstte toen uit :

— Nu, als jij geen vervloekte praatjesmaker bent, dan moet ik zeggen, dat je durft ! Je weet zeker nog niet heel goed, wie de chef is, wat hij kan, en wat hij is !

— Ik kan het mij wel voorstellen, alleen maar door 'n blik om mij heen te werpen ! antwoordde Raffles bedaard. De onderdanen geven in dit geval reeds een heel aardig beeld van wat de meester zal zijn ! Nu, ik heb mij eenmaal in het wespennest begeven, en nu moet ik de gevolgen maar zelf dragen ! Mijnheer Spyke, het zou werkelijk tactvoller van U zijn geweest als U nog twee dagen was weggebleven ! Men gooit toch maar niet zoo de plannen in de war van een man die U nooit een strootje in den weg heeft gelegd. Maar ik neem het U niet kwalijk — U heeft het misschien niet geweten. Tot ziens, mijne heeren ! Madame, ik ben tot Uw beschikking !

Raffles had zijn sierlijkste buiging gemaakt, en liep nu bedaard en zonder zich te overhaasten over het breede middenpad, tusschen twee rijen mannen door, die allen gewapend waren, en hem nakeken met blikken, die niet veel goeds voorspelden. De kleine Ely voor hem uit, de groote Harold liep links van hem, en aan zijn rechter zijde ging Zwarte Tilly. Boven aan de verhooging draaiden zij zich nog eens om, en zagen de onbewegelijke groep, met Marsh en Spyke aan het hoofd, die hen nakeken.

Toen gingen zij heen.

Alles leek wel geregeld te zijn als een uur-werk.

En Raffles gaf aanstonds toe, dat de organisatie van professor Shirley klopte als een bus, en dat hij iemand was, die zich wist te doen gehoorzamen.

Aan verzet in dit huis dacht hij zelfs niet.

Hij wist zeer goed, dat de minste verdachte beweging voor hem op dit oogenblik onherroepelijk het einde zou beteekenen.

En men zou zijn lijk weten weg te moffelen, alsof hij nooit bestaan had.

Te New York verdwijnen ieder jaar, volgens de politierapporten meer dan zeshonderd lieden, zonder dat er ooit het minste spoor van hen wordt teruggevonden.

Raffles wist, dat het er in werkelijkheid zeker een paar duizend zijn, en daartoe zou hij zeker behooren, als hij zich thans verzette.

Harold hield zijn zakdoek in zijn hand, en Raffles wist dat onder dat hagelwitte, fijn linnen lapje zich de kleine browning bevond, die zijn levenslicht zou uitblazen zelfs als hij zijn stap maar verhaastte.

Raffles dacht daar trouwens niet aan — hij had andere voornemens !

Aan den voet van de trap kreeg hij verlof om een sigaret aan te steken, en zwarte Tilly, die blijkbaar wist wat er in de wereld te koop is, wuifde zich dadelijk een beetje rook te, om zich te overtuigen, dat de sigaret onschadelijk was, en dat zij geen schadelijke dampen verspreidde.

Op straat stond een groote auto reeds te wachten.

Het was een prachtige wagen, een splinter-nieuwe Cadillac voor zeven personen, waarvan het lakwerk glansde. Een keurig gekleede chauffeur zat achter het stuurwiel.

Alles ging heel gesmeerd, wat misschien wel het gevolg was van de twee korte revolverloopen, die Raffles te weerszijden in de lendenen drukten !

Aan den eenen kant gebeurde dat onder de bescherming van een fijne damestasch, en aan den anderen kant hielp een zakdoek het geheele geval onttrekken aan al te groote belangstelling van het publiek.

Niemand lette dan ook op het vroolijk prattende groepje van drie heeren en een dame, allen zeer goed gekleed, die in de mooie auto stapten. Zoo iets komt herhaaldelijk voor !

Raffles kreeg een plaats op een der klapzitjes en de kleine Ely nam naast hem plaats en knikte hem bemoedigend toe met zijn zwarte kraal-oogjes.

— Houd er de moed maar in ! gaf hij hem

te verstaan, en toonde in een grijnslachje de vier of vijf gele tanden, die hem nog waren overgebleven.

— Dat belooft ik U, mijnheer Ely Schwanenstengel — zoo was immers de naam? zeide Raffles monter.

— Pardon Oppenheimer! Het is bijna hetzelfde, en toch weer een kleine nuance anders! antwoordde de kleine man grinnikend.

Intusschen had de auto zich reeds in beweging gezet en Raffles trachtte zoo goed mogelijk na te gaan, langs welke straten men hem voerde.

De auto sloeg al heel gauw een van die breede, kaarsrechte en schier eindeloze straten in, die van Manahattan een monsterachtig groot dambord maken, in de lengte uitgerekt.

Hij herkende de East Broadway, en vervolgens Essex Street, die wat verder van straat Avenue wordt, en zich, aldus verdeftigd, een tiental kilometers ver uitstrekt.

Weer een hoek om nog weer een en toen begon de eindeloze First Avenue. De auto raasde op de hoogste versnelling voort over den breedten, bijna verlaten weg.

Links en rechts verzezen de dure, fraaie huizen der rijken. Steeds verder ging het, bijna een uur lang, totdat de auto plotseling rechts af sloeg en dus de Kade weer naderde.

Een oogenblik daarna herkende Raffles Queens Borough Bridge, die het midden steun vindt op het langgerekte Wel Fare Island. Men was dus niet ver van Hell Gate — het „Helle-Hek”, welke zonderlinge naam gegeven wordt aan een aanzienlijke verbreding van de rivier, met grillig zich slingerende oevers, en een drietal eilanden in het midden, waarop zich slechts zeer weinig huizen bevinden, en die uitsluitend als uitspanningsoord bedoeld zijn, beplant met boomen en struiken, en doorkruist van wandelpaden.

De chauffeur had blijkbaar zijn instructies reeds, want hij deed zijn wagen stil staan, zonder daartoe bevel te hebben ontvangen.

Onmiddellijk voelde Raffles den gevaarlijke druk in zij lendenen weer, en toen moest hij uitstappen, en toelopen op een steiger, die tamelijk donker was, maar toch licht genoeg, om een snelle motorboot te kunnen ontdekken, die daar gemeerd lag, onder het wakend oog van een korten, breedgeschouderden man met een blauwe zeilpet op, die volstrekt niet verwonderd scheen te zijn op het zien van het viertal, en alleen maar even aan de klep van zijn pet tikte,

Allen stapten op het dek van de boot, de korte, breed geschouderde man wierp onmiddellijk den tros los, haalde een hefboom over, en de boot schoot met zeer groote snelheid aanstonds over het donkere, met gouden glanzingen overspoelde water van de Eastrivier.

En van dat oogenblik af verloor Raffles een weinig het juiste besef van den gevolgden weg.

Hij kon alleen maar nagaan, dat de boot in Noordelijke richting voortstoot, dat wil dus zeggen den kant van Hell-Gate op.

De tocht duurde zeker niet langer dan een kwartier ten hoogste.

Raffles vermoedde dus, zonder het met zekerheid te weten, dat hij zich ongeveer ter hoogte van de Noordelijkste punt van het Wel-Fare Eiland moest bevinden, toen het snelle vaartuig langzamer begon te varen. De oevers verwijderden zich hier weer sterk van elkander, en de boot had dus blijkbaar zooeven het Wester-Kanaal verlaten.

En plotseling kreeg Raffles weer 'n aanknopingspunt — dat was de vuurtoren bij Halletts Point, aan het begin van Hell-Gate.

De benaming is misschien een beetje weidsch, want het is niet veel meer dan een lichtbaken, op een ijzeren onderstel, maar noodzakelijk is het zeker, want hoe zonderling het ook klinkt, Hell-Gate is niet zonder gevaar, vooral des nachts, want overal liggen scherpe rotsen op den bodem, die bij laag water verraderlijk genoeg kunnen zijn.

In het midden ongeveer ligt een klein groepje, de Mill-Rocks of Mollen Rotsen, die altijd boven water uitsteken.

En van dat oogenblik af verloor Raffles al weder de richting. De boot voer op ongeveer een kilometer ten Westen van het lichtbaken weer snel voort, totdat kleine lichtjes begonnen te pinken, die het groote Wards Eiland aanduidden.

Het was hier zeer donker, maar de bestuurder van de motorboot scheen een zesde zintuig te bezitten, dat het hem mogelijk maakte, zonder zich te vergissen verder te gaan. De boot voer een soort kreek in, en lag eensklaps stil. Raffles voelde dat de voorsteven over zand stuurde.

Tot dusverre was er maar heel weinig gesproken, en Raffles had zelfs geen enkel woord geuit.

Nu zei de vrouw tot de beide mannen :

— Jullie wachten hier op de boot. En verzet geen voet, want je kent de reglementen! Het

zou je opbreken, als de meester er achter kwam, dat jullie nieuwsgierig bent geworden.

— Kun je alleen voor hem zorgen? vroeg Ely ongerust.

— Wees maar niet bang! Raffles zal wel zoo verstandig zijn, geen grapjes uit te halen! Loop voor mij uit, schoonheid! En vertrouw

je maar aan mij toe! Ik meen het goed met je!

— Madame, ik twijfel er geen seconde aan! zeide Raffles sarcastisch. Maar toch heb ik wel het gevoel, alsof ik mij bevind tusschen de raderen van een machine, die mij ieder oogenblik kunnen verbrijzelen.

Wilt U een lijne onschadelijke Cigarette
Rook dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

DE MEESTER.

Raffles stapte uit. De vrouw volgde hem op den voet. Hij voelde haar browning ter hoogte van zijn horlogezakje.

Raffles glimlachte....

Hij wist nu wel bijna zeker dat hij zich op het Wards Eiland bevond. Zooals gezegd, staan er maar zeer weinig huizen. De meeste daarvan zijn zomerverblijven, die 's winters onbewoond zijn.

Hij stapte bedaard met de vrouw mede, langs een grintweg, verlicht door electriche lampen, opgehangen aan draden, die op geregelde afstanden dwars over het pad waren gespannen.

Na een minuut of vijf vroeg de vrouw, met haar lage, klankrijke stem :

— Waar denk je aan, Raffles ? Zeker aan mijn kleinen proppenschietter —

— Lieve hemel neen, Madame ! antwoordde Raffles met een kort lachje. Daar denk ik zelfs geen seconde aan !

— Stel je je nu niet wat aan ? Geloof je niet, dat ik onmiddellijk zou schieten, als je een stap terzijde deed ?

— O, daaraan twijfel ik niet, maar het kan mij niet schelen !

— Je denkt toch niet dat ik mis zou schieten ?

— Geen sprake van ! Ik heb van Uw schutterskunst en van Uw vaste hand gehoord !

— Zeg, geloof je bij geval, dat ik sentimenteel zou worden, en je zou laten loopen ? vroeg de vrouw, hem met haar gloeiende oogen onder haar gefronste wenkbrauwen aanziende.

— Neen ! Van sentimentaliteit verdenk ik U niet !

— En toch ben je volstrekt niet bang ?

— Heelemaal niet — ik draag een kogelvrij pantser !

De vrouw was zoo verrast, en overbluft, dat zij onmiddellijk stil stond. Haar stem klonk onzeker, toen zij vroeg :

— Is dat bluf ?

— Het is de zuivere waarheid ! Wilt u het soms probeeren ? U kunt gerust schieten !

— En — je loopt toch kalm met mij mee ?

— Waarom niet ? Ik zou dolgraag eens kennis maken met den meester ! Bovendien — niemand belet U, op' mijn hoofd te mikken ?

De vrouw scheen een kort oogenblik in beraad te staan, fo zij de onderneming wel zou voortzetten.

Toen liet zij een kort lachje hooren, en begon weer haastig verder te loopen. Zij zei :

— Ik verzeker je, dat ik ook je hoofd niet zou missen ! Maar intusschen heb je me daar een leelijke schrik op het lijf gejaagd ! Ik zou een figuur hebben geslagen, als ik zonder jou bij den meester was aangekomen !

— Dat begreep ik, en dat heb ik U willen besparen ! zeide Raffles, en de vrouw hoorde den spot in zijn woorden en bromde een vloek tusschen de tanden.

Er werd verder niet meer gesproken, en Raffles vroeg zich al verwonderd af, waarheen die zonderlinge tocht zou voeren, toen de vrouw tenslotte stil stond, aan het begin van een lagen muur, die zich zeer ver scheen uit te strekken, langs den weg, en waarschijnlijk een tuin omgaf.

Zij sloegen een zijpad in, en na ongeveer veertig passen stond de vrouw stil, luisterde aandachtig, keek spiedend om zich, haalde een kleine sleutel te voorschijn, en ontsloot daarmee het slot van een lage, gewelfde deur, die toegang bleek te geven tot wat zich over dag waarschijnlijk zou voordoen als een moestuin.

Wat verder stond een serre en tot verwondering van Raffles liet de vrouw hem daarbinnen gaan.

Het gebouw was geheel van glas, maar de exotische planten, palmen en struiken rezen zoo hoog op, en stonden zoo dicht bij elkaar, dat het zelfs bij dag moeilijk moest zijn geweest, om van buiten af te zien, wat daar binnen voorviel.

Zoodra zij binnen waren beval de vrouw kortaf :

— Ga daar in dien hoek staan. en draai je niet om, voor ik het zeg, of wij worden kwade

vrienden ! Voor ik het vergeet — weet je waar je hier bent ?

— In een serre, als mijn reukorgaan, en mijn gezicht mij niet bedriegen !

— Dat bedoel ik niet ! Ik bedoel de plek !

— Op Wards Eiland ! antwoordde Raffles grif.

De vrouw beet zich op de lippen, en zei toen norsch :

— Draai je om !

Raffles gehoorzaamde. Hij hoorde het klikken van metaal, een schuivend geluid, toen was het alsof er ergens in de verte een belletje klonk, en Zwarte Tilly zei :

— Je kunt je weer omdraaien ! Je hebt braaf met je rug naar mij toegestaan ! Heb je iets gezien ?

— Niets anders dan dat U aan een soort van handgreep getrokken hebt, in die groengeschilderde kuip daarginds, met die prachtige agave erin ! De zaak is dat ik mijn zakspiegeltje ter hand had genomen !

De vrouw zag er een oogenblik zoo dreigend uit, dat Raffles ieder oogenblik verwachtte dat zij zou schieten, maar toen veranderde de uitdrukking van haar gelaat plotseling weer, zij begon zachtjes te lachen, en fluisterde hartsochtelijk :

— Eigenlijk zou ik je kunnen zoenen voor je onbeschaamdheid, schoonheid ! Zoo iemand heb ik nog nooit gezien ! En daar komt hij rond voor uit, zeker zonder te weten, wat de gevolgen kunnen zijn ! Nu, aan jou zullen wij een goede hebben, als je eenmaal met ons mee doet !

Raffles haalde alleen maar de schouders op. Hij stond dicht bij een vierkant gat in den grond. Een luik was zooeven terzijde geschoven, en hij zag het begin van een steenen trap.

Dat alles was zichtbaar bij het tamelijk zwakke licht van een zaklantaarn, die de vrouw aanstonds na het binnentreden had aangeknipt, met haar vrije linkerhand, terwijl de rechter nog altijd de browning omvat hield.

— Loop nu voor me uit, de trap af, en bedenk dat ik je eigen browning nog altijd op je hoofd gericht houd !

— O, dan is er geen gevaar bij — die is ongeladen ! zeide Raffles rustig. Het is overigens heelemaal geen browning ! Het is maar namaak ! Het ding is van lood, en een sterk man kan het opvouwen !

Het was nu werkelijk een oogenblik, alsof Zwarte Tilly zou stikken van woede.

Dat was nu ten derde male, dat die onbeschaamde avonturier haar heel rustig voor

gek liet staan !

Zij bekeek het wapen wat aandachtiger bij het licht van haar lamp, en zag dat Raffles gelijk had. De browning zag er precies uit, naar het uiterlijk, alsof zij echt was, maar bij aandachtige beschouwing zag men toch wel, dat zij niet van staal was vervaardigd. Het ding kon niet eens geopend worden !

Zij wierp het woedend weg, en keek Raffles met haar zwarte oogen een oogenblik met volkomen hulpeloosheid aan.

En Raffles stak glimlachend de hand in zijn achterzak, nam er een kleine revolver uit, en stak die toe met de woorden :

— Neem deze maar ! Daar zitten werkelijk zes kogels op — en U kunt er mee schieten ! Voor geen geld ter wereld zou ik willen, dat de meester U in mijn bijzijn een standje zou maken wegens gebrek aan oplettendheid !

— Maar voor den duivel, viel de vrouw uit — waarom heb je dat ding niet gebruikt ? Waarom ben je zoover meegegaan ?

— Ten eerste omdat de brownings van Uw vrienden een beetje al te echt waren, en ten tweede, nu, dat weet U al ! Ik wil dolgraag kennis maken met professor Shirley !

Weer scheen de vrouw te aarzelen, en toen had er plotseling een volkomen ommekeer in haar plaats, en zij zei met een zachte, bevende stem, geheel anders dan haar gewone toon, en terwijl zij zich dicht tegen Raffles aandrukte:

— Als je wilt, kun je weg gaan — tenminste wanneer je later eens heel gauw bij me terugkomt. Ik neem de verantwoordelijkheid op me ! Zulk een man heb ik nog nooit gezien ! Je bent het waard, om te blijven leven ! Je weet nog niet, welke gevaren je hier bedreigen.

— Neen ! zeide Raffles bedaard. Ik heb dien langen tocht niet ondernomen, om nu weer onverrichterzake weer terug te keeren ! Wees zoo goed, en breng mij bij professor Shirley als gij niet wilt dat ik hem zelf ga opzoeken !

— Geloof je dat je hem zou vinden ?

— Ik vind alles en iedereen, als ik mij dat maar vast heb voorgenomen !

De vrouw bedacht zich nog even en zei toen zuchtend :

— Nu, dan zul je het zelf gewild hebben ! Het zij dan zoo. Ga de trap af !

Zonder zich een oogenblik te bedenken daalde Raffles de trap af, en de vrouw volgde hem, geslingerd tusschen allerlei gevoelens, waarbij bewondering wel den boventoon voerde. Daar liep een man, die haar eenvoudig terzijde had kunnen duwen, als een lastig, klein keffertje

na haar op handige wijze te hebben ontwapend, en die toch niet aarzelde, het gevaar op te zoeken.

Dat was een andere man, dan de wreede Jake Marsh, die hoogstens in staat was, om een tegenstander uit een hinderlaag verraderlijk neer te schieten!

Een enkele blik uit de oogen van dien man, die iets meer uitdrukten dan koele minachting, en zij gevoelde, dat zij zijn slavin had kunnen worden, dat zij haar trots voor hem had kunnen buigen — wat zij nog nooit gedaan had, voor geen enkelen man.

Raffles liep intusschen kalm verder, bij het licht van haar zaklantaarn, daalde 20 treden af, stond beneden even stil, vragend naar haar opziende, en zij wees zwijgend in de richting van een gang, die zich nu voor hen uitstrekke, en die een weinig daalde, eenige centimeters per meter.

Het was duidelijk dat zij zich reeds tamelijk diep onder den grond moesten bevinden toen de gang ten einde was.

Het Wards Eiland is, zooals gezegd, sporadisch bebouwd, en niet veel meer dan een reusachtig roote tuin.

Raffles meende zich echter te herinneren, uit de lezing van beschrijvingen der stad New-York, dat hier, kort na de komst der eerste Hollanders, een oud klooster was opgericht, dat door een fellen brand omstreeks het midden der achttiende eeuw tot den grond verwoest was.

Het was zeer goed mogelijk, dat dit bouwwerk groote kelders had gehad.

Een andere verklaring van het bestaan dezer oude gangen was niet wel mogelijk.

Reeds een paar malen had het scherpe oog van Raffles zeer groote, gewelfde doorgangen in de zijmuren gezien, die echter zorgvuldig waren toegemetseld, en die deels met een laagje betonspecie waren bestreken.

Men bevond zich hier dus reeds in het gebied der groote kelders.

Aan het einde van de gang bevond zich een sterke deur, en daarnaast was het uiteinde van een spreekbuis.

De vrouw bracht er den mond voor, en zeide een paar voor Raffles onbegrijpelijke woorden.

Toen wendde zij zich naar hem om, en zeide met een glimlach:

— Het metaal van deze deur staat onder stroom! Het zou U den dood hebben kunnen kosten, als gij het aangeraakt had!

— Ik raak nooit deuren aan in huizen als

deze! antwoordde Raffles bedaard.

— En hoe dringt gij er dan binnen, als ik vragen mag?

— Door een venster! antwoordde Raffles lakoniek. Gij schijnt tot de intieme vrienden van professor Shirley te behooren?

— Ja, inderdaad! Hij vertrouwt mij, en hij weet dat hij dat kan! antwoordde Zwarte Tilly fier. En nu zeg ik U voor de laatste maal — keer terug, als hij tenminste niet bij ons wilt komen! Want het zal zelfs U onmogelijk zijn, hier levend vandaan te komen, als gij zijn toorn opwekt! Bedenk het wel — het is voor de laatste maal! Als wij eenmaal deze deur voorbij zijn, kan ik U niet meer bijstaan.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Ik weet Uw goede woorden te waardeeren, madame Tilly, maar zij zullen mij niet van mijn voornemen afbrengen! Ik heb meermalen dingen beleefd als deze — en ik ben op veel voorbereid!

De vrouw wilde weer wat zeggen, maar er klonk een waarschuwend geluid uit de spreekbuis, de vrouw luisterde, zei iets terug, en toen stak zij een sleutel in het slot van de deur, die zich langzaam opende.

Raffles trad een soort van vestibule binnen, waarvan de ruwe wanden verborgen waren achter fraaie tapijten, en waar enkele schoone meubelen stonden.

Van daglicht was geen spoor. Een prachtige, koperen, elektrische kroon zorgde voor het noodzakelijke licht.

Op den bodem lag een dik kleed. Rechts voerde een trap van prachtig bewerkt eikenhout naar boven.

Men kon wanen, in de hal te zijn van een of ander deftig hotel.

Niemand deed zich zien.

Raffles keek zoekend even rond, stak de hand in de zak, en knipte, voor de vrouw nog iets had kunnen zeggen, met een snel gebaar de elektrische draden door, die de stroom naar de deur voerden, en haar zoo tot een doodelijk afweerwapen konden maken.

De vrouw slaakte een gedempten kreet van schrik en vroeg:

— Wat doet gij?

— Mijn aftocht dekken! antwoordde Raffles bedaard.

— Maar hij zal woedend zijn! Hij zal mij de schuld geven! klaagde de vrouw.

— Wees gerust, ik zal alle schuld wel op mij nemen! Maar ik geloof dat men ons daar al een kleine deputatie tegemoet zendt!

Inderdaad was het slechts een man, die de trap afkwam, halverwege bleef staan, strak naar Raffles keek, en toen met een korte beweging hem wenkte om hem te volgen.

De vrouw wilde ook de trap beklimmen, maar de man, zeer donker, mager, en onberispelijk gekleed zeide tamelijk grof :

— Blijf waar je bent, Tilly ! Jij bent hier niet bij nodig ! De meester wil hem alleen spreken. Jullie hebben hem toch ontwapend ?

De vrouw stotterde :

— Dat is te zeggen —

Ongelooflijk vlug had de man op de trap zijn schietwapen in de hand, en kwam nu heel wat haastiger naar beneden, terwijl hij dreigend beval :

— Steek je handen op !

Glimlachend hief Raffles zijn handen op.

De man voor hem doorzocht met groote snelheid zijn zakken en vond spoedig de browning. Hij barstte woedend uit :

— Ik moet zeggen — dat werk is aan goede handen toevertrouwd ! Je laat hem zijn proppen-schieter ? Wie zijn de ezels die hem dat zoo mooi geflikt hebben ?

— Deze dame is volkomen zonder schuld ! zeiden Raffles met zijn diepe stem. Zij kon volstrekt niet weten dat ik nog gewapend was.

— Dat is wel waar ! riep de vrouw. Hij heeft het mij nog geen tien minuten geleden gezegd ! Ik stond voor gek !

— En toch is hij met je meegegaan ? vroeg de man wantrouwend, zijn kleine, onaangenaam schitterende, zwarte oogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Nieuwsgierigheid, mijn waarde heer, zeide Raffles vergoelijkend. Ik heb er altijd naar verlangd, persoonlijk kennis te maken met mijnheer Shirley !

— Nu, dat zal aanstonds gebeuren ! hernam de man langzaam. Het is voor jou te hopen, dat je nieuwsgierigheid je geen parten speelt ! De meester houdt niet van nieuwsgierige menschen ! En volg mij nu. Jij wacht in de roode kamer, Tilly, dat je geroepen wordt. Ik zou niet in jouw huid willen steken !

Hij dwong Raffles, voor hem de trap te beklimmen, en bereikten nu een portaal, dat volgens zijn berekening een meter of zeven onder den beganen grond moest liggen.

Er kwam een drietal deuren op uit, en voor een daarvan stond de geleider van Raffles stil, draaide de kruk om en beval kortaf :

— Daar is de meester ? Je moogt hem niet

dichter naderen dan tot op tien meter, denk erom ! De plek is hier ongezond voor menschen, die zich niet aan de voorschriften houden !

— Dien indruk heb ik ook gekregen ! zeide Raffles met een glimlach, en toen ging de deur weer heel zacht achter hem dicht, met een zonderling, zuigend geluid, en hij stond in een zeer groot vertrek, waaraan onmiddellijk te zien viel, ondanks het fraaie uiterlijk, dat het vroeger een zeer groote kelderruimte moest zijn geweest.

Het had zware gewelven, maar de steenen waren verborgen onder een laag zwak glanzende verf. De wanden waren bespannen met zijde, en verdeeld in vakken met halve kolommen van rozenhout. De vloer was ingelegd met verschillende houtsoorten, en voor een deel bedekt met een kleurrijk tapijt, afkomstig uit een van de meest beroemde werkplaatsen in Turkije.

Raffles schatte de lengte van de zaal, — een kamer kon men het bijna niet noemen — op minstens achttien meter, en de breedte op twaalf.

Veel meubelen stonden er niet. Maar die er waren, muntten dan ook uit door kostbaarheid en bewerking.

Het vertrek was helder verlicht, en vervuld van een eigenaardig, maanachtig schijnsel, en zichtbare lichtbronnen waren er niet.

Hier was zeker gebruik gemaakt van de nieuwste vinding, die van de indirecte verlichting.

Het schijnsel kaatste eerst tegen de lichtkleurige gewelven, en verspreidde zich vandaar door de geheele zaal, tot in haar uiterste hoeken.

Voor zoover Raffles kon nagaan, was er slechts een enkele deur, en dat was die, waardoor hij was binnengetreden.

Ongeveer in het midden van de lengte liep, dwars door het heele vertrek, een soort van balustrade van eikenhout, ongeveer een meter breed.

Die stond daar zeker om te beletten, dat men den man al te dicht naderde, die daar heel aan het andere einde onbewegelijk gezeten was achter een zeer zware en groote schrijftafel met gebeeldhouwde pooten, die echter voor een groot deel aan het gezicht onttrokken werden, want de tafel was bedekt met een fluweelen kleed.

Groot kon hij niet zijn, maar wel breed geschouderd.

Het gezicht was buitengewoon bleek, de kaken waren breed, en de oogen gingen bijna geheel schuil onder zeldzaam zware, ruige, gitzwarte wenkbrauwen. Deze, en het feit, dat de

man volkomen kaal was, benevens het lage voorhoofd gaven aan zijn gezicht een buitengewoon, afstootende, aapachtige, en wreede uitdrukking.

Op het eerste gezicht leken de trekken slap, maar die indruk veranderde als men naderbij kwam. De groeven in het gezicht, naast den neus en de mondhoecken waren als met den beitel van den beeldhouwer uitgestoken in steen.

De ooren waren zeer groot, en stonden een weinig van het hoofd af, de lippen waren dik en sensueel, de tanden groot en geel.

Raffles moest bij zich zelf erkennen, dat het gezicht getuigde van zeldzame wilskracht, maar ook van duivelsche wreedheid — en dat het een heel leelijk gezicht was.

De stem had een wat slependen klank, toen de man dadelijk begon te praten, en zeide :

— Nader tot de balustrade ! Blijf daar staan ! Ik ben professor Shirley ! Jij bent Raffles ?

— Die ben ik ! antwoordde Raffles kalm.

— Steek je handen op ! Ik wil je bekijken !

— Men heeft mij mijn wapen afgenomen, waarde gastheer ! zeide Raffles me een glimlach !

— Dat kan mij niet schelen ! Steek je handen op, zeg ik. Ik heb er mijn reden voor !

Raffles hield zijn handen weer op.

Professor Shirley stond langzaam van achter de schrijftafel op en kwam langzaam naar de balustrade. Raffles bemerkte dadelijk dat zijn

beenzen zeer kort waren in vergelijking met het zware bovenlijf.

In de rechtervuist hield Shirley een revolver van zeer groot kaliber, zooals men ze weinig meer ziet — een echte cowboy-revolver, juist geschikt voor die geweldige knuisten.

Van onder zijn borstelige wenkbrauwen keek hij Raffles scherp aan, scheen zich zijn trekken diep in het geheugen te willen prenten, en vroeg toen eensklaps :

— Wat denk je van mij, Raffles ?

— Wat zou ik van U denken ? Niet bijzonder veel goeds ! Naar het schijnt, zijt gij de regelende macht achter een menigte misdaden, die in de laatste jaren in deze stad gepleegd zijn.

De Meester grinnikte eens, streek met zijn verschrikkelijke, witte hand over zijn gladgeschoren, breede wang, en het leek, alsof hij knipoogde, toen hij zeide :

— Men kon wel eens gelijk hebben ! Knap werk — voor een enkel mensch, niet waar ? Maar laat ik je verzekeren, Raffles, dat ik op mijn wenken word bediend ! En ik heb hier nog een kleinen vriend, die mij nooit in den steek laat ! En nu zullen wij eens praten ! Ik heb van je heldendaden gehoord. Je bent met geweld hierheen gevoerd, en nu....

— Niet met geweld, professor ! zeide Raffles rustig. Pas vijf minuten geleden gaf ik mijn revolver af, aan Uw — hm — Uw butler !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VI.

HET BLAUWZUURGAS.

Onmiddellijk sloten zich Shirley's witte, dikke vingers om de kolf van zijn wapen.

Zijn oogen begonnen fel te schitteren, en hij vroeg schor :

— Wat beteekent dat? Hadden de vervloekte honden je niet ontwapend?

— Zij dachten het maar! Ik had nog een reservepistooltje!

— Wie heeft je hier gebracht? Tilly deed het toch, zooals ik beval?

— Madame Tilly was wel zoo vriendelijk, mij als gids te dienen! antwoordde Raffles beminnelijk. Maar die was ongewapend! Dat wil zeggen — zij overheerschte mij met mijn eigen browning — en dat was maar kinderspeelgoed van lood! Wees echter niet boos op haar — het was werkelijk buiten haar schuld. Zij kon er niets aan doen.

Shirley speelde zenuwachtig met het groote wapen, en plotseling draaide hij zich om en liep terug, totdat hij weer achter de groote schrijftafel zat.

Hij staarde Raffles aan van onder zijn half neergelaten oogleden, met een uitdrukking, die een mengeling was van woede, verbazing en bewondering, trommelde met zijn vingers op het tafelblad, en begon toen :

— Dat wil dus zeggen, dat je mij uit vrijen wil hebt opgezocht, en heel gemakkelijk had kunnen wegloopen, als je gewild had?

— Heel gemakkelijk! Maar ik wilde Madame Tilly niet in ongelegenheid brengen, en zooals gij zegt — ik wilde bijzonder graag kennis met U maken!

— Maar — de jongens hadden je toch door je corpus kunnen schieten?

— Neen! Ik deelde het al aan mijn nieuwe vriendin mede, die het hier zeker al heeft rondverteld — zelfs de beste kogels zouden op mijn pantser zijn afgestuit! Ik draag het wel eens meer, bij kleine ondernemingen als deze!

Het witte, breede gezicht kreeg een schrikwekkende uitdrukking, en het bleef een tijdlang stil.

Toen zei Shirley droogjes :

— Mooi zoo, Dan ben ik tenminste gewaar-

schuwd. Maar ik wil bij jou niet achterblijven, John Raffles. En daarom zeg ik je, dat ik op vijftig passen afstand een aas uit een kaart wegschiet! Je gezicht zal wel niet gepantserd zijn, is het niet?

— Mijn hoofd is helaas niet kogelvrij! moest Raffles met een zucht bekennen.

— Ik merk dat we het eens zijn! En nu terzake. Of je vrijwillig bent gekomen, of onder dwang — het doet er ook niet toe! Ik houd niet van veel woorden. Ze hebben mij dadelijk je prachtige truc verteld met dien ezel van een Marsh! Ik kan je wel zeggen, dat ik niet dikwijls lach — maar bij dat verhaal heb ik moeten schateren! Het was kostelijk. Overigens weet ik, dat je een geniale kerel bent. Om kort te gaan dus — wil je je bij ons aansluiten? Ik maak je onmiddellijk tot kapitein, ja tot mijn adjudant, want een man als jij bent, kan alle rangen overslaan! Je neemt het toch aan?

Raffles keek voor een kort oogenblik den meester met een koelen, verbaasden blik aan, waarin toch ook bewondering was voor de geestkracht van den man, voor wien honderden in deze groote stad sidderden.

Toen er niet dadelijk antwoord kwam, hernam Shirley, de wenkbrauwen fronsend :

— Je kunt nu je armen wel laten zakken. Als je maar weet dat ik je onder schot heb! Hoe denk je erover?

Toen begon Raffles :

— Professor Shirley, het is mogelijk dat gij van mij gehoord hebt — maar dat heeft U nog geen kennis omtrent mij verschaft, anders zoudt gij de vraag niet eens gesteld hebben! Ik heb nooit een meerdere erkend, en ik zal het ook nooit doen. Ik werk — voor eigen rekening, als ik mij zoo mag uitdrukken. En — ook met geheel andere doeleinden.

— Praatjes voor de vaak! viel Shirley hem ruw in de rede. Doekjes voor het bloeden! Ik houd niet van die romantische apekool — en daarenboven geloof ik er niet aan!

— Dat is jammer! hernam Raffles koeltjes. Als gij er wel aan geloofdet, zoudt gij mijn weigering om mee te doen beter kunnen be-

grijpen ! Ik ben niet Uw vriend, professor Shirley ik ben Uw onverzoenlijke vijand !

Het bleef een kort oogenblik volkomen stil in het onderaardsche vertrek.

De groote, blinkende revolver leek onzichtbaar te zijn geworden. Dat kwam, omdat het wapen juist in de richting wees van Raffles voorhoofd.

Hij zag er niets meer van dan een klein, zwart gat, en daaromheen het blinkende cirkeltje van de monding.

Een enkele druk van den wijsvinger — en aan alles zou een einde zijn gemaakt.

Raffles keek met groote aandacht naar dien vinger, die de zaak kort en bondig kon beëindigen.

Shirley had blijkbaar de grootste moeite, zich te beheerschen.

Zijn bleek gezicht was vertrokken.

En hij likte met de tong langs zijn dikke lippen, Raffles onafgebroken aanstarend.

Toen gingen de breede schouders de hoogte in, en hij zei :

— Je zult wel wijzer zijn ! Je weet niet welk een macht er tegenover je staat, Raffles.

— Toch wel ! Ik weet het zeer goed ! Het is niet de eerste keer dat ik strijd met menschen als gij er een zijt. Ik heb tegenstanders te Londen gehad die het misschien zelfs nog wel van U in wreede sluwheid wonnen, Professor Shirley ! En waartoe heeft het hun gebracht ? Tot het valluik onder de galg !

— Ik heb er van gehoord, bevestigde de man achter de tafel langzaam. En ik wil het niet verbloemen — ik heb je om dien strijd, zeer bewonderd, Raffles ! Maar dit is heel iets anders ! Jij kent nu mijn gezicht, maar — ik ken ook het jouwe ! Dat zou je kunnen benadeelen !

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei :

— Neen ! Want gij vertoont mij Uw eigen gelaat — en ik ben hier gekomen onder een vermomming, en ik geloof te mogen zeggen, dat zij niet zoo kwaad is ! Gij ziet niet mijn eigen gelaatskleur, niet mijn eigen wenkbrauwen, ja zelfs nauwelijks de ware kleur van mijn oogen ! Gij ziet niet mijn eigen haar maar een pruik, ik heb mijn lichaamsvormen zelfs weten te veranderen, kortom — ik ben verkleed !

Een oogenblik was het, alsof de man achter de tafel van woede zou stikken ; de revolver trilde in zijn hand.

Hij beheerschte zich echter uit alle macht, keek Raffles met flikkerende oogen aan, en

hernam :

— Pas op, Raffles, ga niet te ver ! Je tart mij hier, in mijn eigen hol, alsof je niets te duchten zou hebben, en daarin vergis je je ! Geloof je soms, met een zuigeling te doen te hebben ?

— Geloof U mij niet ? vroeg Raffles verbaasd. Gij denkt toch niet dat ik U maar wat op de mouw speld ? Het zou niet heel verstandig van mij geweest zijn, mij onder mijn eigen gedaante hier te wagen ! Gij schijnt volkomen vergeten te zijn, dat ik de rol van Spyke speel, op dit oogenblik. Kent gij die dan niet ?

De Meester gaf geen antwoord.

Hij zat in elkaar gedoken in zijn stoel, en keek somber recht in het onverschrokken gelaat tegenover hem.

Toen vroeg hij nog eens, heel langzaam :

— Ben je van plan, Raffles, je genie, dat ik volkomen erken, in mijn dienst te stellen ?

— Neen ! Ik ben in tegendeel van plan, je zooveel mogelijk te benadeelen, jou afschuwelijk monster ! Ik ben van plan, je te bestrijden waar ik maar kan — en tenslotte ben ik van plan, eens te gaan kijken, of er in dit prachtige roofslot van je niets van waarde is te halen !

Nu was het den meester langer onmogelijk, zich te beheerschen.

Hij brulde als een wild dier, hief de revolver bliksemsnel op, en schoot.

Op hetzelfde oogenblik echter sprong Raffles vlugger dan de gedachte terzijde, en de kogel vloog met een snerpend, gierend gefluit vlak langs zijn oor.

Hij greep naar een stoel die vlak naast hem stond, en slingerde die uit alle macht in de richting van de schrijftafel.

Hij dacht dat de meester nog eens zou schieten, maar hij vergiste zich.

Plotseling verdween die uit het oog, alsof een reusachtige hand hem van onderen beet greep en weg trok.

Er klonk een schuivend geluid, en Raffles geloofde voor een kort oogenblik dat Shirley een toeval of een beroerte had gekregen, en was omgevallen.

Hij wipte over de ballustrade en snelde naar de lessenaar.

Van Shirley noch van zijn stoel was iets te bespeuren !

Zij waren, in den letterlijken zin, door den grond gezonken.

Weer klonk er een schuivend geluid, nu veel sterker, en achter den rug van Raffles.

Hij wendde zich om. Voor de deur, die hem

had doorgelaten, zakte snel, onweerstaanbaar, een zwaar, stalen scherm neer, dat in een reet in den vloer eindelijk tot stilstand kwam, en de deur volkomen afsloot.

Raffles snelde er op toe. Inderdaad, de afsluiting was zoo afdoende, dat er zelfs nergens een kier viel te bespeuren, smal genoeg om er een blaadje cigarettenspapier tusschen te steken.

Een oogenblik stond hij doodstil rond te zien en te luisteren.

Niets liet zich echter hooren.

Het licht bleef branden.

Raffles wist, dat er aan dit vertrek maar twee uitgangen waren — de deur waardoor gij was binnengetreden, en die zooeven was afgesloten door een dikke, stalen pantserplaat, zonder eenig spoor van een slot, en waarop dus zijn beste loopers vruchteloos beproefd zouden worden, en het wonderlijke gat, waardoor professor Shirley zooeven bliksemsnel was verdwenen, met stoel en al.

Vensters had het vertrek niet, en de muren waren zoo dik als van een oude vesting.

Raffles liep langzaam weer tot in het midden van de kamer, om zich heen ziende, en toen zeer vlug weer tot achter het schrijfbureau, waar hij de vloer nauwkeurig begon te onderzoeken.

De naad van het groote luik vond hij al heel spoedig, en een oogenblik daarna ook de knop aan het schrijfbureau, waarop Shirley zeker gedrukt had, om de lift in beweging te brengen.

Raffles deed hetzelfde — vruchteloos.

De chef had zeker, zoodra hij beneden was aangekomen, het mechaniek buiten werking gesteld, dat het luik naar beneden deed zakken.

Raffles drukte nogmaals en nogmaals, en toen gaf hij het op.

Weer liep hij op de deur toe, maar hij zag spoedig genoeg, dat iedere poging om dat stuk staal, dat op zijn minst duizend kilo woog, van zijn plaats te krijgen, nutteloos zou zijn. Het werd bewogen door middel van een of andere motor, die ergens buiten het vertrek en buiten zijn bereik was. Zij was neergezakt in een smalle groef, die wel een decimeter onder den vloer reikte en die eveneens van staal was, en zelfs al had hij een koevoet gehad, dan nog zou het niet mogelijk zijn geweest, dezen tusschen de kier te wringen.

Raffles kruiste de armen, en kwam langzaam weer naar het midden van het groote vertrek.

Plotseling stond hij stil. Het was hem, als drong er een eigenaardig, sissend gerucht tot hem door, dat er zooeven niet geweest was.

Het klonk alsof een paar woedende slangen

hun angstwekkend, dreigend sissen lieten hooren.

Raffles keek rond, hief toen den blik omhoog en zag eindelijk, dicht bij het gewelf, een paar ronde openingen in den muur, dicht naast elkander.

Uit die richting kwam het fluitende, angst-aanjagende geluid. En Raffles had teveel ervaring op dit gebied, om niet aanstonds te begrijpen, wat het te beteekenen had. Er werd met kracht een of ander doodelijk gas in het vertrek gedreven! Het zou zeker lang duren, alvorens het de groote zaal geheel gevuld had, misschien wel een vol uur, maar het einde moest onvermijdelijk de dood zijn.

Nieuwsgierig keek hij een oogenblik naar de tweede opening. Daar mondde waarschijnlijk een zuigleiding uit, bestemd om het gas weer weg te zuigen, nadat het zijn vreeselijk werk had gedaan, en de zaal weer bewoonbaar te maken.

Raffles ging kalm op een stoel zitten, en wachtte. Hij wist dat ontkomen uit deze kamer niet mogelijk was. Indien men hem niet te hulp kwam, was hij verloren. En met een zonderlingen glimlach dacht hij erover, hoe hij in het begin van den avond nog geaarzeld had, of hij een gasmasker zou medenemen, en dit had nagelaten, in de overtuiging, dat men het hem toch dadelijk zou afnemen.

En men had hem niet eens goed gefouilleerd, en hem alleen maar zijn wapen afgenomen, en zelfs dat niet op afdoende wijze!

Het lot was tegen hem, ditmaal, en hij zou zich moeten schikken — tenzij er spoedig hulp kwam.

Na nog eens tien minuten drong er een zoetige lucht heel even in zijn neus, en hij strekte zich op den grond uit, terwijl hij voor zich heen mompelde:

— Blauwzuurgas! Nog tien minuten, en het heeft den bodem bereikt. Dan nog tien minuten van een vreeselijke worsteling, en de dood zal John Raffles overwonnen hebben — en met hem een der laatste strijders tegen onrecht, onderdrukking en walgelijke armoede! Het zij zoo — ik ben bereid!

Er verliepen nog vijf minuten. Toen drong de weë lucht, die de komst van het doodelijke gas aankondigde, opnieuw in de neusgaten van Raffles.

Hij kroop zoo vlug hij kon zoo ver mogelijk weg van de opening, om nog enkele minuten te winnen. Aan schreeuwen dacht hij zelfs niet. Hij begreep wel, dat men hem toch niet zou

kunnen hooren, en hem niet zou bevrijden, ook al hoorde men het!

De meester had zeker zijn maatregelen goed genomen, dat moest hij hem nageven.

Zijn hoofd werd zwaar en dof, en hij sloot even de oogen, toen hij voelde, dat het gas in zijn longen, in zijn bloed ging doordringen, en hem op afschuwelijke wijze zou vermoorden, zooals het in den oorlog tienduizenden gemarteld en vermoord werden.

Maar eensklaps was het, alsof hij door een reuzenhand van de grond werd gelicht, en een eind verder weer werd neergeworpen! Een doffe losbarsting deed de vloer dreunen, en de zware muren trillen.

De stalen deur scheurde uiteen, alsof zij van vloeipapier was, en dunne, gele rook kwam naar binnen kronkelen — tegelijk met Charles Brand, den trouwen vriend van Raffles, die

echter onmiddellijk weer terugdeinsde zich snel een gasmasker voorbond, en toen weer terugkwam, Raffles onder de armen greep, en hem door de opening naar buiten trok, nu met de hulp van Henderson, Raffles' reusachtigen chauffeur, die er bleek en bevend bij stond, en bijna in tranen was uitgebarsten, toen het bleek dat hij vijf minuten later zijn meester slechts als lijk zou hebben weer gezien.

Raffles kwam heel spoedig weer tot zich zelf in de frissche lucht van de gang, en vroeg, Brand bij de hand vattend :

— Deed je het met een van onze geluidlooze bommen ?

— Ja, Edward ! Ben je gewond ?

— Ik heb geen schram ! Heb je er nog meer ?
Bommen bedoel ik ?

— Nog een !

— Prachtig ! Die is goed voor de brandkast !

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VII.

DE JACHT OVER HET WATER.

Nu pas viel het oog van Raffles op de vrouw, die zwijgend en zeer bleek terzijde stond.

Brand volgde de richting van zijn blik en zei zacht :

— Het is Zwarte Tilly. Zij heeft ons den weg hierheen gewezen, nadat wij daarbuiten bij de aanlegplaats een paar kerels hebben moeten neerslaan, die daar de wacht schenen te houden. We kwamen gelukkig juist bijtijds, om je in de serre te zien verdwijnen met haar, we vonden ook het luik, na lang zoeken, maar van daar raakten we het spoor bijster.

— Vonden jullie niemand in de vestibule ?

— Deze vrouw ! En je mag haar wel dankbaar zijn, want we hadden de deur zeker nooit gevonden zonder haar !

Raffles trad op de vrouw toe, vatte langzaam haar handen, en zeide :

— Die daad zal heel wat van je vroegere misdaden uitwischen, Tilly ! Ik dank je. Ik zal het niet vergeten, wat je gedaan hebt.

— Praat daar niet over ! zeide de vrouw, den blik afwendend. Ik kon niet anders. Maar wil je me nu meenemen ?

— Meenemen ? herhaalde Raffles langzaam. Wat is je bedoeling ?

— Ik kan nu niet hier blijven. Ze zouden mij aanstonds dooden, want Shirley begrijpt wel, dat ik je heb gered. De schok van de losbarsting moet gehoord zijn. Ze zijn misschien nu al aan het zoeken !

— Dan spreekt het vanzelf, dat ik je in veiligheid zal brengen, zeide Raffles eenvoudig. Maar ik heb hier eerst nog wat de doen. Heeft Shirley hier een brandkast ?

— Ja — maar die wijs ik je niet ! riep de vrouw woest, en met een nieuwe opflikkering van verzet. Je leven wil ik redden — maar ik wil den chef niet helpen bestelen !

— Niemand zal er je toe dwingen, Tilly ! Zijn er hier veel menschen ?

— Er waren er maar drie, behalve Stone en Oppenheimer, die bij de boot waren achtergebleven, en

— En die zijn er niet meer, juffrouw ! voltooide Henderson lakoniek den zin. Tenminste voorloopig niet.

— Maar hij zal natuurlijk dadelijk hulp gevraagd hebben, toen hij zag dat de truc met het blauwzuurgas ditmaal mislukte ! Het geluid van de ontploffing was zwak, maar hij moet toch iets gemerkt hebben door het dreunen van de muren. Wij werden zelfs hier bijna van de been geworpen !

— Dan zullen wij ons moeten haasten ! hernam Raffles rustig. We kunnen jou daar niet bij gebruiken, Tilly. Wees zoo goed, en wacht ons bij het steigertje — of neen, de mannen daar mochten weer eens bij kennis zijn gekomen, en wantrouwen gaan koesteren ! Wacht in de serre, achter een van de groote palmen !

De vrouw boog het hoofd, wierp Raffles een blik toe, die Brand veel onthulde van wat er in de laatste uren gebeurd was en ging toen snel heen, zonder een woord te hebben gezegd.

— We moeten voor haar zorgen, Edward, zeide Brand haastig. Haar leven is hier nu geen oortje meer waard !

— Wees gerust, Brand — zij zal niets te vreezen hebben, en ik zal wel zorgen dat zij zelfs New York geheel kan verlaten, als zij dat wenscht. En nu eerst onze kleine onderneming ! Ik denk dat ik mijnheer Shirley het diepst tref in zijn brandkast !

— Maar waarom hem niet aan de politie over te leveren ?

— Dat is van later zorg ! Dat kan ik onder de gegeven omstandigheden al heel moeilijk doen, zonder zelf groot gevaar te loopen ! Neen, dat is onmogelijk. Maar ik weet nu wie hij is, en hoe men hem moet aanpakken ! Voorwaarts nu !

Henderson, heb je een revolver over ?

— Hier is de mijne, Mylord ! Al het noodig is, kan ik het wel met mijn vuisten af !

Raffles stak het wapen in zijn zak, en toen liepen de drie mannen haastig de gang uit, kwamen op het portaal, en daar opende Raffles zonder eenige moeite de deur van een kamer, die pikdonker was, en waar Brand reeds de hand naar den schakelaar wilde uitsteken, toen Raffles hem weerhield met de fluisterende opmerking :

— Wacht nog wat ! Men moet in dit huis zeer voorzichtig zijn !

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, maar hield ze op armslengte van zich af.

Op he: zelfde oogenblik kraakten er twee schoten, en de stukgeschoten lamp viel Raffles uit de hand.

— Je ziet dat ik gelijk had ! zeide hij kalm. Als ik ding ter hoogte van mijn hoofd had gehouden, zou het met mij gedaan zijn !

Brand gaf geen antwoord, maar schoot reeds terug in de richting van iets, dat hij meende te hebben zien bewegen in het kortstondig oogenblik, dat de zaklamp haar licht verspreidde.

Er klonk een gesmoorde schreeuw, dadelijk gevolgd door den val van een lichaam.

Henderson had op zijn beurt zijn lantaarn ontstoken, met dezelfde voorzorgen, maar nu bleef het rustig.

De drie mannen drongen vooruit, klaar tot schieten.

Op den vloer dicht bij een tweede deur lag het lichaam van een man in rok.

Henderson wentelde hem met den punt van zijn voet om.

Het was een gemeen, breed gezicht, waarvan de oogen naar de zoldering staarden. Uit een klein, rond, zwart gat, midden in het voorhoofd druppelde traag eenig bloed.

Het geluk heeft je hand bestuurd, Brand, zeide Raffles bedaard. Ik hoop niet dat je een seconde berouw voelt. Je hebt eenvoudig een dollen hond neergeschoten — of een giftige pad. Ik denk dat wij door deze deur moeten !

Henderson schoof den dooden bandiet met zijn voet terzijde, en opende de deur.

Ook dit onderaardsche vertrek was geheel donker. Maar hier was niemand. Het was een zeer fraaie kamer, voorzien van prachtige meubelen, en blijkbaar de werkkamer van den meester, die hier misschien zijn vernuftige, boosaardige plannen uitdacht !

In een der hoeken stond een kleine brandkast.

En Raffles ging er dadelijk op at, maar onderzocht eerst met de grootste zorgvuldigheid de onmiddellijke omgeving af teneinde er zich van te overtuigen, dat het metaal van de kast niet electrisch geladen was.

Toen wendde hij zich om, en zeide tot Brand, die bij de deur was blijven staan, met zijn revolver tot schieten gereed.

— Waar is de bom ?

Brand opende een kleine tasch, en nam daaruit een voorwerp, eivormig, en ook niet veel grooter dan een kippenei. Dat voorzien was van puntige uitsteeksels, zooals een zeemijnzeef.

Raffles nam het voorwerp aan, plaatste zich op zes meters van de kast, wierp de bom tegen de deur, en sprong tegelijkertijd op zijde.

De voorzorgsmaatregel was overbodig, want het was een eigenschap van deze nieuwerwet-sche, en buitengewoon krachtige handgranaten, dat zij niet alleen zonder veel leven te maken werkten, maar ook geen scherven veroorzaakten. De bom zelf verging tot een soort van poeder, en de deur scheurde uiteen, alsof een ontzaglijke vuist haar beetgreep en uiteenrukte.

Het was een zeer wonderlijk gezicht hoe die deur langzaam een steeds wijder gapende spleet vertoonde, totdat alles tot rust kwam, en toen stak Raffles, na zijn arm beschermd te hebben met een „mouw” van zeer dik leder, die Brand hem toereikte, dit lichaamsdeel door de opening, en toen hij de hand terug trok, wat hij tamelijk snel moest doen, want de ontwikkelde hitte was vreeselijk, hield hij eenige pakken bankbiljetten tusschen de vingers.

Hij herhaalde deze beweging snel nog eenige malen, en zeide toen voldaan :

— Gelukkig loonde het de moeite !

— Zullen wij heengaan ? drong Brand aan. Ik vertrouw dit vervloekte huis niet !

— Ja, niets houdt ons hier tegen ! Wij moeten nu zorgen voor de vrouw. Waar ligt de boot waarmee jullie mij zijn gevolgd ?

— Op nog geen honderd passen van het steigertje. Wij hebben haar op het grint van den oever laten loopen, omdat het niet anders kon. De kerels zouden ons te vroeg hebben gezien, en ons waarschijnlijk hebben neergelegd.

— Vlug daar dan heen !

De drie mannen verlieten de kamer langs denzelfden weg.

Op het portaal stonden zij even te luisteren. Niets deed zich echter hooren.

Voorzichtig gingen zij de trap af. Zoo kwamen zij in de vestibule. Nog altijd vertoonde zich geen sterveling. Zouden allen dan de vlucht

reeds hebben genomen ? Waar bevond zich de meester ergens ?

Raffles opende de stroomloos gemaakte deur heel voorzichtig, terwijl Henderson over zijn hoofd heen met zijn zaklantaarn in de gang lichtte.

Er was echter niemand te zien.

— Ik denk dat hij de komst van zijn helpers hier niet alleen heeft durven afwachten ! zeide Brand op zachten toon. Hij was misschien bang dat een heele politieafdeeling hem hier overviel, toen hij het geluid van de losbarsting hoorde !

— Hij zal zijn bestemming niet ontloopen, Brand, daarvan ben ik zeker ! Kom vlug ! Wist je dat deze deur onder stroom stond ?

— Niet in het minst ! antwoordde Brand verschrikt. Henderson heeft het slot met een ijzeren koevoet vernield !

— Dan heb ik er goed aan gedaan, de leidingsdraden door te knippen zoodra ik binnen was ! zeide Raffles droogjes.

Onder het spreken waren zij haastig verder gegaan, bereikten den voet van den steenen trap, beklommen die, en kwamen in de serre, nog altijd op hun hoede, en gereed om onmiddellijk te schieten als het noodig was. Er liet zich een zwak geritsel hooren, en Zwarte Tilly trad in het schijnsel van Hendersons lamp. Zij was zeer bleek, en zei haastig :

— Draai uit die lamp ! Zij zijn hier nog geen tien minuten geleden langs gekomen !

— Wie ? vroeg Raffles.

— De meester, en de twee jongens die binnen bij hem waren. Hij schijnt daar beneden gevallen te zijn en zijn been gebroken te hebben. Zij moesten hem de steenen trap opdragen, want de lift schijnt door het schokken van den grond buiten werking te zijn gesteld. Het was afschuwelijk. Nooit heb ik hem zoo lasterlijk hooren vloeken. Hij sloeg met zijn stok op hun ruggen, terwijl zij hem naar boven droegen, omdat het niet vlug genoeg naar zijn zin ging ! En ik stond doodsangsten uit, want als ze mij gezien hadden, zouden ze mij dadelijk hebben neergeschoten.

— Waar kunnen zij nu heen zijn ?

— Zij zullen bij den hoofdsteiger wachten, tot jullie van wal steken. En je dan volgen, denk ik !

— De meester met zijn twee helpers ?

— O, binnen tien minuten zullen de andere jongens er wel zijn met hun boot !

— Als wij eens kalm om de politie telefooneerden ? opperde Brand.

De stem van de vrouw in de duisternis had een dreigende klank, toen zij hernam :

— Dat zou ik U niet aanraden ! Ik zou de politie hier maar niet inhalen, als ik U was ! Ik zou het niet toestaan ook. Ik heb jullie geholpen — om een reden, die je niet aangaat, maar mijn kameraden verraden doe ik niet ! Zij blijven toch mijn vrienden !

Brand had een ruwe uitdrukking op de lippen, maar hij wist ze terug te dwingen, wetende, dat hij de vrouw niet mocht kwetsen, die Raffles' leven had gered.

— Dan zullen wij maar snel onze boot opzoeken stelde hij voor. Deze dame vergezelt ons immers ?

— Ja Charles ! antwoordde Raffles. Het is duidelijk dat haar leven hier geen cent meer waard is. Het spijt mij, madame, dat ik U in dien toestand heb gebracht, maar ik deed het ongewild, geloof mij !

— Zeg maar niets — ik voel mij heel tevreden over wat ik gedaan heb, zeide de vrouw eenvoudig. Maar ik wil graag met jullie mee, want anders kom ik het eiland niet af ! Zij zijn deksels slim — je kent de jongens zeker nog niet !

Raffles gaf geen antwoord, maar opende de serre deur, en nu gingen zij in de halve duisternis voorzichtig naar het deurtje in den muur, kwamen aan het begin van het smalle grintpad, maar halverwege zeide Brand fluisterend :

— Nu moeten wij links afslaan, en ook gebukt loopen, anders kunnen ze ons van het steigertje af zien !

— Daar zijn zij zeker niet ! zeide de vrouw even zacht. De meester wacht de jongens stellig bij den hoofdsteiger. Die is particulier. Daar mogen alleen zijn eigen booten meeren. Hij betaalt er genoeg voor !

Ondanks die mededeeling liepen allen in gebukte houding snel over het grasveld, toen achter een boschje struikgewas om, en bereikten zoo den oever, die hier laag was, en met grint bestrooid. Zij vonden de vrij kleine motorboot terug zooals zij haar verlaten hadden, en een enkele duw van Henderson was voldoende, het scheepje weer in het water te krijgen, nadat men Zwarte Tilly eerst had laten instappen.

Brand nam weer aan het kleine stuurrad plaats, en Henderson bracht den krachtigen motor op gang.

De boot stoot achteruit, Brand liet de keerkoppeling werken, de schroef sloeg het water tot schuim, de boot zwenkte, richtte den voorsteven naar het Zuiden, en voer zoo snel mogelijk over het hier zeer breede Hell-Gate.

De nacht was duister, en er was een vrij hevige wind komen opsteken. Daar het reeds laat in den nacht was, zag men zoo goed als geen vaartuigen meer.

Niemand sprak een woord. Raffles, die den blik strak vooruit gevestigd hield, gaf slechts op korten toon zijn instructies.

De boot kon omstreeks tien minuten onderweg zijn, toen de vrouw plotseling een onderdrukten kreet slaakte, en met een angstige ruk het hoofd omwendde.

Achter hen, ver weg nog klonk in de duisternis het luide grommen van een zeer krachtige, snelle motor.

— Daar komen zij aan! zeide Zwarte Tilly op heeschen toon, en zij trachtte zich zoo klein mogelijk te maken, in de kleine, open boot.

— Hebben zij een snel vaartuig? vroeg Raffles bedaard.

— Snel? Wel, het loopt zeker driemaal zoo hard als deze notendop! Binnen vijf minuten hebben ze ons ingehaald! En dan zijn we verloren — verloren! Kun je niet meer aanhouden op den wal van Long Island City?

— Maar daar moeten wij niet zijn!

— Dat hindert niet, als wij maar aan land komen! Voor dat het te laat is!

Er lag zooveel angst op het gezicht van Zwart Tilly, dat Raffles dadelijk aan Henderson opdroeg, het roer om te gooien. De boot liep nu recht toe op den linkeroever van het zeer breede water, en kon die binnen tien minuten bereikt hebben — als er intusschen niets gebeurde!

Maar er gebeurde integendeel wel wat!

Het geraas van de motor klonk hoe langer hoe harder, en eensklaps werd de kleine, open boot gevangen in de melkwitte straal van een groote, grijs geschilderde boot, die in zeer snelle vaart kwam naderen, en haar schel zoeklicht over het water deed zwalpen.

Er klonk een woeste kreet van zegepraal over het donkere water. En op hetzelfde oogenblik klonken er een paar gewerschoten. Een kogel trof het boord en versplinterde het.

— Bukt allen — en laat haar loopen wat zij kan, James! schreeuwde Raffles.

Allen legden zich neder op den bodem van het scheepje, maar Zwarte Tilly was daarbij

te laat. Opnieuw kraakten er schoten, zij slaakte een gil, en greep haar bovenarm, met een vertrokken gezicht.

Raffles trok haar bijna ruw omlaag, gebood haar, haar mantel uit te trekken, scheurde de japon stuk, en verbond de gewonde arm zoo goed als het ging met hetgeen hij onder het bereik van zijn hand vond.

Nog enkele minuten verliepen en reeds teekenden zich duidelijk de huizen af op de kade van Long Island City toen de vrouw Raffles naar zich toe trok en met zwakke stem zei;

— Maak om godswil voort! Zij zullen aanstonds hun torpedo's gaan gebruiken! Ja zeker — gij verstaat mij goed! Zij hebben een kleine torpedo-lanceerinrichting aan boord! Die gebruiken ze tegen de douane! We zijn verloren als ze schieten!

Raffles kneep de lippen op elkander. Maar hij zeide niets. Er viel niets uit te richten tegen die groote boot, en zeker niet als men zelf door een schel schijnsel gehinderd wordt.

En daar kwam de eerste torpedo al sissend aan, duidelijk zichtbaar aan haar bellenbaan. Door een behendige beweging van het stuur wist Brand het kleine, stalen monster op een paar centimeters na te ontgaan.

Nog een paar honderd meters, en zij zouden gered zijn!

Twintig seconden stilte — en toen weer de dreigende plof in het water, en de tweede torpedo stevende recht op het kleine scheepje aan!

— Spring over boord! schreeuwde Raffles. Bij elkander blijven, als het kan!

Zonder te aarzelen wierp Raffles de gillende vrouw over boord, sprong haar na, wentelde haar op den rug, vatte haar onder de oksels, en begon met krachtige slagen naar den oever te zwemmen.

Zes seconden later ongeveer, trof de kleine, stalen torpedo de motorboot juist midscheeps. Met een oorverdoovenden, krakenden slag sprong het vaartuig uiteen, en het mocht een wonder heeten, dat de zwemmers niet door de rondvliegende stukken hout en metaal getroffen werden.

Tot hun groot geluk had het zoeklicht hen voor een oogenblik verloren en juist toen stak er van een steiger verderop een groote politieboot af, die het schieten en den slag gehoord had, onmiddellijk haar eigen zoeklicht in werking stelde, en de jacht begon.

Ongeveer tien minuten later droeg Raffles

de bewusteloos geworden Tilly veilig op een donkere plek de kade op.

Den volgenden dag brachten de bladen het bericht van een korten strijd tusschen een politieboot en een onbekend gebleven motor-

boot, die op raadselachtige wijze verdween. Dat was alles.

Acht dagen later echter verliet Zwarte Tilly met stille trom en geholpen door Raffles de stad New York en om er nooit meer terug te keeren.

De volgende aflevering bevat :

De Kit van Wong Li

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885